

Arrest

nr. 309 207 van 2 juli 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en M. BOTTIN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaten D. ANDRIEN en M. BOTTIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 19 april 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 1 juli 2022 en op 3 augustus 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 30 januari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u Pashtun van origine en bent u afkomstig uit het dorp Shangar, gelegen in het district Asmar, provincie Kunar (Afghanistan). U bent naar eigen zeggen geboren op [...]02/2005 en was op het moment van uw laatste persoonlijk onderhoud ongeveer 17,5 jaar oud.

U hebt zeven broers en één zus. Uw ouders werkten jarenlang voor lokale overheidsorganisaties en ngo's waaronder het nationale solidariteitsprogramma (NSP), Mission d'Aide au Développement des Economies

Rurales en Afghanistan (MADERA) en Humanitarian Assistance & Development Association for Afghanistan (HADAAF). Op een dag in het jaar 2013 of 2014 werden uw ouders, uw broer M. en uw tweejarig broertje F. door de taliban in het district Shigal beschoten toen ze onderweg naar de stad waren om er salaris op te halen. Uw ouders en M. raakten hierbij gewond, F. kwam hierbij om zijn leven. Na dit incident zetten uw ouders hun werk voort. Vervolgens ging tevens uw oudere broer A. voor de ngo HADAAF werken. Uw andere oudere broer, M., ging aan de slag als soldaat bij het Afghaanse nationale leger (Afghan National Army of ANA). Uw ouders werkten op verschillende plaatsen in de provincie Kunar. Uw moeder en uw broer A. werkten op het laatst bij de ngo HADAAF in een kantoor in Sarkani district (provincie Kunar). Uw ouders verbleven hoofdzakelijk in Chaghasaray (andere naam voor de stad Asadabad, provincie Kunar) en veranderden dikwijls van verblijfplaats. Uzelf bleef in Shangar in het district Asmar wonen, samen met uw twee jongere broers A. en Y.. Via dorpelingen kreeg u te horen dat de taliban u en uw familie wilden vermoorden. Op een dag in 2019 - u was nog zeer jong en had net uw eindexamens voor uw negende schoolgraad afgerond - kwam een talib S.J. bij u thuis langs op zoek naar u en uw ouders. Uw jongere broers A. en Y. openden de deur en antwoordden dat u niet thuis was. De talib gaf uw broers klappen en vertrok dan weer. U slaagde erin om onopgemerkt uit het huis te ontsnappen en naar de stad Asmar te vluchten. U belde uw vader en hij gaf u het advies om met een taxi naar Chaghasaray te vluchten, waar hij vervolgens een begeleider voor u regelde die u naar Nimruz en later naar Iran bracht. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, en Frankrijk en kwam op 18/04/2021 België binnen en diende hier de volgende dag, op 19/04/2021, uw verzoek tot internationale bescherming in. Uw gehele reis naar België duurde ongeveer anderhalf jaar.

Sinds de val van de Afghaanse overheid woont uw moeder samen met uw jongere broers ondergedoken op verschillende u onbekende plaatsen in Chaghasaray. Uw vader en broers A. en M. zijn sinds de machtsovername door de taliban spoorloos verdwenen en u weet niets over hun wedervaren.

Ingeval van uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de job van uw familieleden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een foto van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) d.d. 22/03/1395 (Afghaanse kalender, stemt overeen met 11/06/2016 in de Gregoriaanse kalender); een foto van uw schoolrapport, uitgegeven in 1398 (maart 2018-maart 2019); kopies van een CV, aanbevelingsbrieven, werkovereenkomsten, deelname-, trainings- en werkcertificaten van NGO Madera en NGO Hadaaf aangaande uw moeder; kopies van vier medische stukken van september 2010 betreffende uw moeder en uw tweejarig broertje, waarin sprake is van nierproblemen (RTA, Renal Tubular Acidosis) en een intracerebraal hematoom voor wat betreft uw moeder en een hoofdtrauma voor wat betreft uw broertje, en een kopie van een medicatievoorschrift voor uw vader van januari 2011; een foto van de taskara van uw vader d.d. 06/07/1384 (28/09/2005); foto's of kopies van de Afghaanse identiteitskaart d.d. 26/01/2021, CV, aanbevelingsbrieven, werkovereenkomsten, deelname-, trainings- en werkcertificaten op naam van uw broer A.; foto's of kopies van een taskara, een legerbadge, een bankkaart en diverse andere legerdocumenten op naam van uw broer M.; en een video waarin uw moeder uw relaas bevestigt.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u wat betreft uw leeftijd ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo verklaarde u bij uw aankomst in België op [...]04/2005 te zijn geboren en 16 jaar oud, en aldus minderjarig, te zijn (NBMV fiche d.d. 19/04/2021). Naar aanleiding van het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 10/05/2021 in het UZ Antwerpen, werd uw leeftijd op 22,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar geschat. De medische test toonde aan dat u opvallend ouder dan 18 jaar was en uw geboortedatum werd bijgevolg naar [...]01/1999 gecorrigeerd. Geconfronteerd met dit verschil tussen het testresultaat en uw verklaringen over uw minderjarigheid, stelde u dat uw moeder u het zo verteld heeft en dat zij het toch wel weet en bleef u op het CGVS beweren nog steeds minderjarig te zijn en ongeveer 17,5 jaar oud te zijn (CGVS I p. 4-5, 9; CGVS II p. 5). Uw op het CGVS volgehouden minderjarigheid kan geenszins overtuigen, niet alleen omwille van de

wetenschappelijke resultaten, maar ook doordat uw verklaringen over uw leeftijd evenmin stroken met uw verklaringen over uw scholing. U beweerde aanvankelijk op uw 16e na het afronden van de negende graad – wat volgens het Afghaanse schoolsysteem inderdaad zou moeten overeenstemmen met een leeftijd van rond de 16 jaar - met school te zijn gestopt en uit Afghanistan te zijn gevlucht (CGVS I p. 8). Bij uw tweede onderhoud op het CGVS zei u dan weer dat u 14 à 14,5 jaar oud was toen u stopte met school en ontkende u de keer ervoor gezegd te hebben dat u toen 16 was (CGVS II p. 5), wat dan weer niet klopt met uw beweerde schoolgang tot en met de negende graad. Al het voorgaande wijst er op dat u bewust tracht de Belgische autoriteiten te misleiden voor wat uw werkelijke leeftijd betreft. Hieruit vloeit voort dat evenmin geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u maar tot de negende graad naar school bent gegaan (Verklaring DVZ vraag 11; CGVS I p. 8; CGVS II p. 5). U laat aldus ook na een duidelijk zicht te bieden op uw werkelijke persoonlijke achtergrond en scholingsgraad en eventuele andere bezigheden, zoals werk, voor uw vertrek uit uw land.

De foto's van uw taskara en schoolrapport kunnen hierop geen ander licht werpen. Het gaat immers slechts om foto's van deze documenten, waardoor de authenticiteit sowieso niet kan worden geverifieerd. Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde wanneer ze ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier duidelijk niet het geval is. Daarnaast was u volgens deze taskara 11 jaar op 22/03/1395 (11/06/2016), wat overeenstemt met uw hierboven reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen in 2005 geboren te zijn, waardoor andermaal de bewijswaarde van dit document onderuit gehaald wordt. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

Daar u geen geloofwaardig zicht biedt op uw werkelijke leeftijd en achtergrond en de enige twee stukken die u over u persoonlijk neerlegde (taskara, schoolrapport) geen enkele bewijswaarde hebben, toont u evenmin de overige aspecten van uw werkelijke identiteit (naam, herkomst) aan. Hierdoor kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan de door u beweerde familiale band met de personen van wie u alle overige stukken neerlegde. De kennis die u over hen heeft, toont deze band op zich evenmin aan. Dergelijke kennis kan u eventueel ook bezitten omdat u deze personen bijvoorbeeld wel kent, maar er geen familie van bent.

De geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees voor de taliban omwille van het werk van uw beweerde familieleden – de taliban wilden / willen u nog steeds doden omdat uw familieleden niet stopten met hun werk (CGVS I p. 18) - komt bijgevolg ook op losse schroeven te staan.

Wat er ook van de door u beweerde familiebanden zij, aangaande uw bewering als familielid van voormalige overheids- en ngo-medewerkers (uw moeder, vader en broer A.) en een voormalig ANSF lid (uw broer M.) – wiens profiel u aantoont met tal van documenten en wiens profiel dan ook niet meteen ter discussie staat - een risico op persoonlijke vervolging te lopen bij terugkeer naar Afghanistan dient opgemerkt te worden dat u dit risico hoe dan ook op geloofwaardige wijze en in concreto dient aan te tonen. Hier blijft u weliswaar, zoals hieronder zal blijken, ernstig in gebreke.

Diverse onwaarschijnlijkheden en incoherenties bevestigen immers het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas waarop u uw vrees baseert nog meer.

Inzake het schietincident waarbij uw ouders en broer M. door de taliban verwond zouden zijn en uw jonger broertje F. gedood zou zijn, stemmen uw verklaringen over het tijdstip van deze gebeurtenis niet overeen met de medische stukken. Zo situeerde u het incident meermaals rond het jaar 2013-2014 (Vragenlijst CGVS vraag 3.5; Verklaring DVZ vraag 17; CGVS I p. 10-11, 12, 14, 19, 22-23). (CGVS II p. 12, 16). Uit de medische stukken blijkt echter dat uw broertje op 02/09/2010 in het ziekenhuis belandde wegens een hoofdtrauma, dat uw moeder in de periode van 05/09 tot 08/09/2010 in het ziekenhuis opgenomen was wegens nierproblemen en een intracerebraal hematoom, en dat uw vader medicatie kreeg voorgeschreven in januari 2011. Niet alleen is het bevreemdend dat, indien uw moeder en broertje bij eenzelfde incident ernstig gewond raakten, zij met enkele dagen verschil in het ziekenhuis belandden; tevens blijkt uit deze stukken geenszins dat uw ouders zouden zijn beschoten en dat uw broertje zou zijn overleden. Andere bewijzen die zulks moeten aantonen, zoals foto's van het graf van uw broertje (CGVS I p. 24), legde u tot op heden niet neer. Dat een vrouw van wie u aangeeft dat zij uw moeder is dit relaas in een video herhaalt en hierbij naar haar onderrug wijst, betreft geen neutraal en objectief bewijs. De door u beweerde aanval door de taliban op uw familie mist dan ook de nodige geloofwaardigheid.

Ook uw verklaringen over het leven van u en uw familie na voornoemd incident kunnen niet overtuigen. Zo stelde u dat na het incident uw ouders en twee oudere broers vertrokken en niet langer op één plek konden blijven en daarom nu eens op de ene plaats, dan weer op een andere plaats sliepen / schuilden, terwijl u met

uw twee kleine broers Y. en A. in Shangar bleef wonen (CGVS I p. 12, 18, 20; CGVS II p. 6-7). U zou luidens uw eerste verklaringen gedurende vijf tot zes jaar, sedert 2013, zo alleen gewoond hebben met uw jongere broers (CGVS I p. 12), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zelfs over een periode van tien jaar sprak (CGVS II p. 7-8). Volgens uw aanhoudende bewering in 2005 geboren te zijn, zou u op dat moment dus amper een jaar of acht of zelfs nog een paar jaar jonger geweest zijn; volgens de medische stukken die verband zouden houden met het incident van destijds en die het jaar 2010 vermelden, zou u bij het geboortjaar 2005 nauwelijks 5 jaar oud zijn geweest en uw broers dus nog jonger wanneer jullie ouders jullie helemaal alleen achterlieten. Dergelijke gang van zaken mist elke realiteitszin, niet alleen door de wel heel jonge leeftijden van u en uw broers, maar des te meer gezien jullie ouders volgens uw verklaringen al voor het schietincident door de taliban bedreigd werden dat ze moesten stoppen met hun werk, zij al eens beschoten werden door talibs, die hen opwachtten – wat het vermoeden doet rijzen dat de taliban heel goed wisten wie uw ouders waren - omdat ze deze waarschuwing in de wind sloegen, de taliban nadien zeiden dat, indien uw ouders nu niet zouden stoppen met hun werk, er nog meer mensen gedood zouden worden en ook de dorpelingen de boodschap brachten dat de taliban jullie zouden vermoorden en u gingen ontvoeren en doden (CGVS I p. 20, 21, 22). Dat uw ouders u, A. en Y. niet konden meenemen naar Chaghasaray - maar dan in Chaghasaray later nog drie zonen kregen voor wie gezorgd werd in een crèche (CGVS II p. 7) - omdat ze niet voor jullie konden zorgen omdat ze constant bedreigd werden door de taliban, maar zij niet konden stoppen met hun werk omdat jullie anders niet konden overleven (CGVS II p. 9; CGVS II p. 13), kan gelet op het doodsisico dat jullie drieën liepen geenszins een ernstig uitleg genoemd worden. Dat jullie de doodsb bedreigingen niet geloofden tot het moment dat talib S.J. bij u thuis langskwam (CGVS I p. 21) kan evenmin overtuigen daar uw ouders al eens beschoten zouden zijn en uw broertje van twee daarbij gedood zou zijn. Het is overigens zeer onwaarschijnlijk dat jullie het alleen en zonder ouders zo lang goed zouden hebben gesteld en veilig zouden zijn gebleven, dit terwijl de taliban uw ouders voortdurend bedreigden (CGVS II p. 9), en dat de talib S.J., die van jullie dorp afkomstig was (CGVS II p. 10), pas die nacht vóór uw vertrek jullie kwam opzoeken en niet eerder. Uw hele uitleg hangt overduidelijk met haken en ogen aaneen.

Dat uw relaas ongeloofwaardig is, blijkt tevens uit het feit dat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ met geen woord repte over het bezoek van S.J. de nacht vóór uw vertrek (Vragenlijst CGVS d.d. 10/08/2021 vraag 3.5), ofschoon het hier uw directe vluchtaanleiding betreft. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij altijd melding zou maken van zo een fundamentele gebeurtenis wanneer gevraagd wordt om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot de vlucht uit het land van herkomst.

Ook overtuigt het geenszins dat u bij uw daaropvolgende vlucht uw twee jongere broers, voor wie u jarenlang gezorgd zou hebben, zonder meer alleen achterliet (CGVS I p. 22; CGVS II p. 9-11). Immers waren de taliban net langs geweest en wees u er meermaals op dat de taliban jullie allemaal wilden vermoorden, net zoals ze eerder al uw tweejarig broertje hadden gedood (CGVS p. 21-22). U voegde nog toe dat de taliban door u te ontvoeren eigenlijk uw ouders wilden lokken zodat ze hen ook zouden kunnen doden (CGVS I p. 19). Het CGVS ziet niet in dat, indien de taliban er vooral op uit waren uw ouders te treffen, zij strikt zouden zijn in hun keuze welke zoon ze eerst zouden ontvoeren of doden. Bovendien stelt u niet te weten wat er nadien met uw broertjes gebeurde en of de taliban na het ene bezoek nog zijn langs geweest. U vroeg er niet naar bij uw contacten met het thuisfront (CGVS II p. 11). Dergelijke houding zet de ongeloofwaardigheid van het door u voorgehouden relaas nog extra in de verf.

Gelet op voorgaande maakt u de problemen van uw familie in het verleden niet aannemelijk. Daarnaast brengt u ook geen overtuigende concrete indicaties aan van eventuele actuele problemen van uw familie met de taliban. U bent niet op de hoogte van concrete incidenten of bedreigingen ten aanzien van uw familie na uw vertrek; meer nog, u heeft er niet naar gevraagd of over gesproken (CGVS I p. 15-16, 22; CGVS II p. 11, 15). Het enige wat u weet is dat uw vader en twee oudere broers verdwenen zijn. Echter mist de door u beschreven situatie van uw familie sedert de val van de overheid (in augustus 2021) de nodige geloofwaardigheid. Dat uw vader en uw twee oudere broers sedertdien verdwenen zijn, maar u hoegenaamd niet kan duiden hoe dat dan wel is gebeurd (CGVS I p. 9, 12, 19, 22; CGVS II p. 14-15) is weinig realistisch te noemen. U kan enkel zeggen dat zij volgens uw moeder niet meer thuis zijn en zij ook niet weet wat er gebeurd is; jullie weten niet of ze nog leven of niet, of ze naar Pakistan gevlucht zijn of niet (CGVS I p. 22-23; CGVS II p. 14-15). Dat jullie zelfs niet weten of zij misschien gewoon het land verlaten hebben, kan niet overtuigen. In dergelijk geval kan logischerwijze verwacht worden dat zij afscheid genomen zouden hebben of afspraken gemaakt zouden hebben om in contact te blijven met hun gezin, net zoals u nu nog steeds contact kan onderhouden met uw moeder. Overigens ziet het CGVS niet waarom uw vader uw moeder zou achtergelaten hebben daar net zij degene was die jarenlang het werk verrichtte voor diverse sociale programma's en ngo's en hij slechts haar hulp was en er dus van uitgegaan kan worden dat het eventuele veiligheidsrisico voor haar groter is dan voor uw vader. Evenzeer bevreemdend is dat uw moeder, die duidelijk steeds een ondernemende en zelfstandige vrouw is geweest, nooit enige stappen ondernomen heeft om hen terug te vinden (CGVS I p. 15). Ook al is de bewegingsvrijheid en handelsbekwaamheid van vrouwen in Afghanistan actueel drastisch ingeperkt door de taliban, dan nog is de verdwijning van uw vader en twee oudere broers ongeloofwaardig daar ook u geen enkele poging heeft ondernomen om meer te weten te

komen over hun lot. Nochtans onderhoudt u nog altijd contact met twee vrienden – 2 broers – die zonen van de imam in uw dorp zijn (CGVS I p. 15) en u heeft nog een zus die gehuwd is wat de optie opent om via haar echtgenoot informatie in te winnen (CGVS I p. 16). U verwijst andermaal naar de video waarin een vrouw die uw moeder zou zijn de verdwijning van uw vader en broers bevestigt als het bewijs van deze feiten (CGVS II p. 15). Er kan evenwel herhaald worden dat deze getuigenis, die gemakkelijk in scène gezet kan zijn, geenszins als objectief bewijs kan gelden. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat het amper aannemelijk is dat u niet weet waar uw moeder en andere broers actueel ondergedoken zouden leven. Zij zouden naar Chaghasaray zijn verhuisd en er op verschillende u onbekende plaatsen verblijven (CGVS I p. 9, 12; CGVS II p. 6). Dat u niet weet waar ze precies wonen of verblijven, dit terwijl u wel in contact staat met uw moeder (CGVS I p. 15), is wederom niet aannemelijk en sterkt het CGVS in het vermoeden dat u de werkelijke actuele situatie van uw familie – voor zover het hier al uw familie zou betreffen - niet blootgeeft.

Samengevat wijst het CGVS er op dat uit de beschikbare informatie (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de voormalige overheid of tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Hierboven werd duidelijk dat u zulks voor uw familieleden niet aannemelijk heeft gemaakt: aan het door u beweerde schietincident kan geen geloof gehecht worden; andere concrete incidenten ten aanzien van uw familieleden haalde u niet aan; en ook de reële actuele (problematische) situatie van uw familieleden maakte u niet aannemelijk. Het loutere feit dat u 'een familielid bent van' medewerkers van de voormalige overheid of veiligheidsdiensten, waarvan u niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zélf te maken hebben met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Ook wat betreft uw eigen problemen legde u, zoals hierboven reeds werd aangegeven, ongeloofwaardige verklaringen af.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke

regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat

ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Zo verwijst u enkel naar uw rechtstreekse vluchtaanleiding en uw problemen met de taliban ten gevolge van het werk van uw familie als uw enige reden voor uw vrees ten aanzien van Afghanistan (CGVS I p. 18-19; CGVS II p. 17), een relaas dat elke geloofwaardigheid ontbeert (cfr. supra).

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a)

de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het

stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance, Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan tot slot niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals:

het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten en video-opname kwamen alle reeds in de loop van bovenstaande argumentering aan bod en kunnen om de reeds uiteengezette redenen dus geen ander licht werpen op de appreciatie van het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet: “De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren. Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

1. Toekenning van de vluchtelingenstatus

• Aangaande zijn identiteit en de neergelegde documenten

Ten eerste beschouwt het CGVS dat Meneer M. niet de zoon van S. M. en R. Jan M.. « Daar u geen geloofwaardig zicht biedt op uw werkelijke leeftijd en achtergrond en de enige twee stukken die u over u persoonlijk neerlegde (Taskara, schoolrapport) geen enkele bewijswaarde hebben, toont u evenmin de worden aan de door u beweerde familiale band met de personen van wie u alle overige stukken neerlegde. De kennis die u over hen heeft, toont deze band op zich evenmin aan. Dergelijke kennis kan u eventueel ook bezitten omdat u deze personen bijvoorbeeld wel kent, maar er geen familie van bent ».

(Bestreden beslissing, p.2).

Meneer M. heeft niet alleen een tiental documenten betreffende zijn familie overgelegd, maar hij weet ook veel over zijn familie, hetgeen het CGVS zelfs erkent. Om de verklaringen van verzoeker vast te stellen, moet het CGVS de documenten combineren met de verklaringen van verzoeker. Als ze overeenstemmen, waarom blijft het CGVS ze dan afwijzen? Volgens artikel 48/6 §1 moet het CGVS beschouwen dat Meneer M. is de zoon van S. en R.J..

Artikel 48/6 §1 "Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, [...], tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.[...]"

§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of 3 andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is voldoende vast te staan. "

Als uw Raad reeds heeft beoordeeld, moet het CGVS rekening houden met de verklaringen van de verzoekster in combinatie met de documenten hij legt neer:

"2.3.2. De bewijslast [...] De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. [...] 'De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. [...]"

2.4.5. Gelet op de voorgelegde originele taskara's, die een begin van bewijs vormen van verzoekers identiteit en herkomst, en gelet op verzoekers uitgebreide verklaringen over het district Batikot en zijn dorp Bar

Meshwany, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker geboren is in dit dorp en wellicht enige tijd duurzaam in het district Batikot heeft verbleven." (RvV - arrest nr. 222.367 van 6 juni 2019)

Ten Tweede stelt het CGVS: "De foto's van uw taskara en schoolrapport kunnen hierop geen ander licht werpen. Het gaat immers slechts om foto's van deze documenten, waardoor de authenticiteit sowieso niet kan worden geverifieerd. Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde wanneer ze ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier duidelijk niet het geval is. Daarnaast was u volgens deze taskara 11 jaar op 22/03/1395 (11/06/2016), wat overeenstemt met uw hierboven reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen in 2005 geboren te zijn, waardoor andermaal de bewijswaarde van dit document onderuitgehaald wordt. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten." (bestreden beslissing, p. 2).

De redenering van het CGVS moest eigenlijk worden omgekeerd. Luister ten eerste naar wat hij zegt en vergelijk dat ten tweede met de documenten. Die zijn consistent, dus moet het CGVS ze niet verwerpen. Zo verricht het CGVS, ondanks het aantal door verzoeker ingediende documenten, geen individuele analyse van de documenten. Het CGVS verwerpt in het algemeen, zonder enige in concreto analyse, de bewijskracht van elk document uit Afghanistan. Dit soort informatie betekent echter niet dat het CGVS niet verglicht is de door verzoeker overgelegde documenten in concreto te analyseren. Deze redenering zou het onmogelijk maken voor een persoon uit Afghanistan om zijn vrees te bewijzen.

Uw Raad al geoordeeld dat: "S'agissant de la lettre adressée par les Talibans ainsi que l'attestation pour personnes déplacées, le Conseil ne peut se rallier à la conclusion du Commissaire général en ce que bien que l'existence d'un degré élevé de corruption justifie qu'il soit fait preuve de circonspection dans la prise en compte de documents, ce seul constat ne peut, en tout état de cause, suffire à conclure de manière automatique à leur caractère frauduleux. Qui plus est, la motivation de la décision attaquée qui écarte ces documents au motif qu'ils ne viennent pas à l'appui d'un récit crédible et cohérent, ne correspond pas à une motivation adéquate. En effet, par cette pétition de principe, tout document se voit privé d'effet utile s'il ne fait pas l'objet d'une analyse conduisant à estimer qu'il permet, ou non, de rétablir la crédibilité défaillante du récit produit. Ainsi, le Conseil d'État a déjà jugé « que même lorsqu'il existe des contradictions [...], on ne peut exclure, a priori, qu'il existe des éléments objectifs établissant que la demande n'est pas manifestement non fondée ; [...] lorsque le demandeur fournit des éléments de ce type, il appartient à la partie adverse de les examiner et de mentionner expressément, lorsqu'elle les écarte, les motifs pour lesquels elle conclut ainsi ; [...] la seule référence à l'absence de crédibilité et de cohérence des récits antérieurs manque à cet égard de pertinence ; » (CE n°103.421 du 8 février 2002, voir aussi n°110.437 du 18 septembre 2002). Dès lors, en écartant les documents produits par les requérants pour la raison qu'ils ne viendraient pas à l'appui d'un récit crédible et cohérent et sans expliquer pourquoi ils ne permettent pas de rétablir cette crédibilité, la partie défenderesse n'a pas motivé à suffisance sa décision. Le Conseil observe enfin que dès lors que ces documents circonstanciés viennent corroborer en tous points les éléments du récit d'asile des requérants qu'ils entendent établir, il y a lieu à tout le moins de les considérer comme des commencements de preuve des faits allégués" (RvV - arrest nr. 219.682 van 11 april 2019).

"8.1. La question qui se pose est, en réalité, celle de la force probante qui peut être attachée à certains des documents produits par la partie requérante, dès lors que leur vérification ne paraît pas possible et qu'il n'est pas contesté entre les parties que de tels documents s'obtiennent aisément par la corruption. Le Conseil estime que le constat qu'il existe en Afghanistan un degré élevé de corruption et un commerce de documents de complaisance, dès lors qu'il repose sur une documentation dont la fiabilité n'est pas contestée, justifie qu'il soit fait preuve de circonspection dans la prise en compte des documents provenant de ce pays, même s'il ne peut être conclu de manière automatique à leur caractère frauduleux" (RvV - arrest nr. 218.062 van 11 maart 2019).

"5.9.1. En effet, le Conseil observe que le débat entre les parties porte tout d'abord sur la question de savoir si le requérant a réellement passé un examen en vue d'intégrer l'armée afghane. A cet égard, le Conseil relève d'emblée que le requérant a présenté plusieurs documents destinés à rendre compte de cette réalité, à savoir des documents relatifs à la réussite de sa dernière année secondaire (attestation de fin d'études et bulletin scolaire), une copie de sa demande d'inscription à l'examen d'entrée à l'armée de l'air afghane ainsi que sa carte de passage de cet examen. Dans sa décision, la partie défenderesse se borne à faire valoir, au sujet de ces documents, qu'ils ne permettent pas de « renverser les éléments développés supra empêchant d'accorder foi à votre récit d'asile », sans toutefois exposer concrètement les motifs qui la conduisent à mettre en cause la force probante de ces documents. Ce faisant, pour sa part, le Conseil n'aperçoit aucune raison de contester la force probante de ces documents, la seule référence à un niveau élevé de corruption en Afghanistan, évoquée pour la première fois par la partie défenderesse dans sa note d'observation, étant insuffisante à cet égard" (RvV - arrest nr. 217.762 van 28 februari 2019).

"11.2.1. Si le Conseil rejoint la partie défenderesse en ce qu'elle souligne, au regard des informations objectives, que « pratiquement toutes les sources évoquent un niveau de corruption très élevé en Afghanistan. Il ressort des informations disponibles que presque tous les documents peuvent être contrefaits et le sont effectivement. Par ailleurs, tous les documents sont frauduleusement confectionnés. Ce constat

prévaut tant pour les documents délivrés par les autorités que pour les documents émanant d'autres personnes et institutions que l'Etat.», et qu'il convient donc de les analyser avec prudence, il estime toutefois qu'elle semble faire prévaloir la subjectivité de l'examineur sur la prise en compte des éléments de preuve objectifs, sans procéder à aucun examen de ces pièces. Un tel procédé va à l'encontre de l'obligation générale faite à toute autorité de procéder à un examen minutieux des éléments du dossier afin de pouvoir statuer en connaissance de cause et en tenant compte de tous les éléments du dossier ainsi que de l'obligation plus spécifique découlant de l'article 4, §3, b, de la directive 2011/95/UE, de statuer en tenant compte des « informations et documents pertinents présentés par le demandeur ». Le Conseil pour sa part relève qu'aucune anomalie n'est relevée par la partie défenderesse sur la convocation. Le Conseil estime, dès lors, que ces deux documents ne sont pas valablement contestés par la partie défenderesse. En tout état de cause, ils constituent un commencement de preuve des faits de persécution invoqués par le requérant" (RvV - arrest nr. 217.375 van 25 februari 2019).

"6.2.7. Pour sa part, le Conseil relève que le constat qu'il existe en Afghanistan un degré élevé de corruption et un commerce de documents de complaisance repose sur une documentation dont la fiabilité n'est pas contestée. Il se justifie donc de faire preuve de circonspection dans la prise en compte des documents provenant de ce pays, sans que cela ne suffise à conclure de manière automatique à leur caractère frauduleux. Le Conseil relève que les requérants ont également fait parvenir, en date du 5 juin 2018, au Commissaire général, des copies de leurs bulletins scolaires en Afghanistan dont les décisions attaquées ne font aucune mention.

6.2.8. Il découle de ce qui précède que quoique la force probante à accorder à ces copies de documents reste limitée, elle n'en est pas pour autant inexistante. Le Conseil observe que ces pièces constituent, à tout le moins, un premier indice que les requérants sont de nationalité afghane, originaires du village de « Naseri », situé dans le district de Doshi (ou Dushi), dans la province de Baghlan et ont vécu dans ce village" (RvV - arrest nr. 216.632 van 12 februari 2019).

"A cet égard, le Conseil observe que le seul argument retenu par la partie défenderesse pour écarter ces documents réside dans le fait qu'il existe un niveau élevé de corruption dans le pays d'origine du requérant. Or, le Conseil tient à rappeler que la seule circonstance que la corruption sévit au sein d'un pays ne suffit pas à priver de valeur probante tous les documents présentés par un demandeur originaire de ce pays" (RvV - arrest nr. 135.960 van 8 januari 2015).

"Concernant la lettre de menaces, la partie défenderesse se limite à avancer que, compte tenu de sa production en simple copie non datée et non signée, et du haut niveau de corruption qui règne en Irak, des doutes pourraient raisonnablement être nourris quant à son caractère authentique. Cependant, outre l'insuffisance manifeste d'une telle motivation, le Conseil relève que le contenu de ladite lettre entre en cohérence avec les déclarations du requérant. Partant, le Conseil estime que ce document constitue à tout le moins un commencement de preuve des menaces proférées à son encontre" (RvV - arrest nr. 225.367 van 29 augustus 2019).

"4.11. Quant au certificat de décès de la sœur du requérant (voir dossier administratif, farde 2ème demande, pièce 19/9), le Conseil observe que la partie défenderesse fait reposer sa critique sur le manque de crédibilité du requérant, basé sur les arguments -n'ayant pas retenu l'attention du Conseil - précités jusqu'ici, et sur son rapport relatif au manque général de crédibilité des documents irakiens (voir COI Focus Irak : Corruption et fraude documentaire, farde 2ème décision, pièce 20/1), qui demeure toutefois impropre à établir le caractère frauduleux de tout document irakien mais invite plutôt à en relativiser la force probante. Le Conseil estime donc qu'il ne saurait être conclu à la falsification de ce certificat de décès"(RvV - arrest nr. 224.704 van 7 augustus 2019).

"S'agissant de la lettre de menace de l'organisation Badr, des documents directement liés à la plainte déposée par le requérant, ainsi que de l'acte de décès du beau-frère de ce dernier et de la requête d'autopsie le concernant, le Conseil constate que ces documents viennent appuyer utilement la crainte concernant les menaces dont le requérant a fait l'objet. S'il est d'une façon générale souligné par la partie défenderesse que le niveau de corruption généralisé qui règne en Irak, lequel permet de se procurer tout type de document, et que la circonstance que le requérant ne fournit pas l'enveloppe qui contenait la lettre de menaces et les documents y afférents, remettent en question la force probante qu'il y a lieu de leur accorder, le Conseil estime que ces seuls motifs sont insuffisants pour écarter des pièces qui, en l'espèce, appuient les dires du requérant. En effet, à l'examen du contenu des documents

litigieux, le Conseil constate que ceux-ci présentent une réelle cohérence interne. De plus, à ce stade, une lecture attentive de ces documents ne fait apparaître aucun élément de nature à mettre en doute leur provenance ou leur fiabilité"(RvV - arrest nr.222.631 van 14 juni 2019).

"Bij deze stukken bevonden zich tevens Iraakse documenten die werden voorgelegd ter staving van verzoekers vrees dat hij zal worden gestraft omwille van zijn desertie uit het leger. Daarbij voegden verzoekers een USB stick die beelden bevat waarop te zien is dat een vriend en vroegere collega van het leger deze documenten uit verzoekers militair dossier haalt. De betrokken documenten betreffen alle kleurenkopieën. Verder blijkt uit de landeninformatie dat de bewijswaarde van Iraakse documenten in het algemeen relatief is (AD CGVS, stuk 24, map met "landeninformatie", "COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 8 maart 2016). De commissaris-generaal doet in de bestreden beslissingen geen enkele uitspraak over de bewijswaarde van deze documenten. Bijgevolg blijkt niet dat de

commissaris-generaal op grond van deze gegevens deze documenten een absolute bewijswaarde ontzegt. In de mate dat de bewijswaarde van deze Iraakse documenten slechts relatief zou zijn, merkt de Raad op dat deze relatieve bewijswaarde niet impliceert dat de inhoud van deze documenten niet verder moet worden onderzocht" (RvV - arrest nr. 213.279 van 30 november 2018).

Door zonder enige concrete analyse automatisch te concluderen dat de aanwezige documenten frauduleus zijn, gaat de wederpartij in tegen de algemene verplichting van elke autoriteit om de elementen van het dossier grondig te onderzoeken teneinde met volledige kennis van zaken en rekening houdend met alle elementen van het dossier een beslissing te kunnen nemen.

In casu vormen de door verzoeker overgelegde documenten een begin van bewijs en een element dat gunstig is voor zijn algemene geloofwaardigheid en waarmee het CGVS rekening had moeten houden. Deze documenten zijn met name een bewijs van de werk van zijn moeder, zijn broer A. bij NGO en een bewijs van de militaire activiteit van zijn broer.

Gelet op verzoekers kennis van de familie M., het werk van zijn moeder, vader, broers, het gebied waar zij woonden, de gedetailleerde informatie die hij heeft verstrekt en de documenten die hij heeft overgelegd, meet hem het voordeel van de twijfel worden gegeven met betrekking tot zijn beroep, dat een bewezen risico van vervolging inhoudt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

• Aangaande de elementen die door het CGVS niet in aanmerking zijn genomen S., de moeder van Meneer M. heeft gewerkt zoals journalist en voor verschillende verenigingen zoals het Nationaal solidariteitsprogramma (NSP), vaccinatie organisatie, Humanitarian Assistance & Development Association for Afghanistan (HADAAF), Mission d'Aide au Développement des Economies Rurales en Afghanistan (MADERA), wat niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS. In zijn onderhoud met het CGVS schetst Meneer M. een opgeleide vrouw, die heeft gestudeerd, werkt en haar gezin onderhoudt. Meneer beschrijft zijn moeder als een vrij "moderne" vrouw, in tegenstelling tot de door de Taliban opgelegde ideeën over de plaats van de vrouw in hun patriarchale samenleving. (CGVS - 1 juli 2022 - p. 9, 10, 11, 12, 13 en CGVS - 3 augustus 2022 - p. 11, 12). Alleen al door deze feiten lopen M.'s moeder en haar hele familie het risico door de Taliban te worden vervolgd.

Dit wordt gemeld door verschillende objectieve bronnen:

- UNHCR « Displaced women fear they will be unable to support their families without access to work and education. "At night, my worry keeps me awake. But the future of the project and the women hangs in the balance. Recent decrees issued by Afghanistan's de facto authorities have placed further restrictions on women's movements and participation in public life, including an order in late December barring all female employees with national and international non-governmental organisations from going to work. It remains to be seen if the de facto authorities will amend this decree, following widespread criticism. If it stays in place, projects such as this one, which involves female NGO staff training other women, will be unable to continue. [...] NHCR has joined other UN agencies and NGOs in calling for the directive to be reversed. "Preventing women from humanitarian work is a grave denial of their humanity," said UN High Commissioner for Refugees Filippo Grandi. "It will only result in further suffering and hardship for all Afghans, especially women and children. " » (UNHCR « Afghan women affected by Taliban bans on work and study fear for their futures », 18 Maart 2023 beschikbaar op

<https://www.unhcr.org/news/stories/2023/1/63c7b7a64/afghan-women-affected-taliban-bans-work-study-futures.html>)- LN 24 publiceert op 2 maart 2023 « Le 24 décembre, les Taliban ont ordonné aux ONG de ne plus travailler avec des femmes afghanes, suscitant des condamnations internationales mais également une forte opposition dans le pays. Cette interdiction révèle une nouvelle fois les lignes de division qui traversent le mouvement taliban, alors que l'Afghanistan continue à s'enfoncer dans la crise. Pour Sahar, l'année 2022 n'aurait pas plus mal finir : le 24 décembre, elle reçoit un message WhatsApp de l'un de ses collègues partageant le dernier décret des Taliban. Ce dernier évoque "de sérieuses plaintes concernant le non-respect du port du hijab" et exige de "toutes les organisations nationales et internationales de ne plus collaborer avec des femmes".

En cas de refus de se soumettre à ces nouvelles règles, les ONG récalcitrantes se verront retirer la licence, qui leur permet de mener leurs activités en Afghanistan. [...] Alors que le monde entier vient de célébrer le passage à la nouvelle année avec de lumineux feux d'artifice, l'Afghanistan plonge au contraire un peu plus dans l'obscurantisme. Le mythe de "Taliban 2.0", plus modernes et pragmatiques, échafaudé durant les négociations de Doha avec les États-Unis, a largement volé en éclats ces derniers mois. Les Taliban semblent aujourd'hui déterminés à ruiner la vie de leurs concitoyens et à éradiquer les femmes de la sphère publique. » (LN24, « Afghanistan : derrière l'interdiction des femmes dans les ONG, des Taliban divisés », 2 maart 2023 beschikbaar op <https://www.france24.com/fr/asie-pacifique/20230102-afghanistan-derriere-l-interdiction-des-femmes-dans-les-ong-des-talibandivisees>)

- UNHCR: « The UN High Commissioner for Refugees, Filippo Grandi, joins the heads of other humanitarian organizations in calling on Afghanistan's de facto authorities to reverse its directive that restricts women from working with non-governmental organizations.

"Preventing women from humanitarian work is a grave denial of their humanity. It will only result in further suffering and hardship for all Afghans, especially women and children. This ban must be lifted," said Grandi. More than 500 women staff work with UNHCR's 19 NGO partners in Afghanistan, serving nearly a million

women and girls. The most recent restrictions will force the UN Refugee Agency to temporarily stop critical activities in support of Afghan people, especially women and children. In addition to providing critical humanitarian aid, women staff are at the forefront of efforts to find solutions for Afghans affected by four decades of conflict and persecution, including millions of refugees and internally displaced people. Some 3.4 million people are currently displaced inside Afghanistan and another 2.9 million are displaced outside the country as refugees. » (UNHCR « UN High Commissioner for Refugees calls to reverse ban of women humanitarian workers in Afghanistan », op 29 december 2022, beschikbaar op <https://www.unhcr.org/news/press/2022/12/63ad6f484/un-high-commissionerrefugees-calls-reverse-ban-women-humanitarian-workers.html>)

- NRC: "The Norwegian Refugee Council (NRC) has been forced to stop its activities in Afghanistan due to a ban on female staff, prohibiting us from reaching women and female-headed households.

A Taliban decree banning female staff from working has forced several humanitarian organisations to stop their activities across Afghanistan.

"We simply cannot function without our female staff; they form a vital part of our humanitarian response and make up approximately one third our work force. We call for the Taliban authorities to immediately reverse this decision for the sake of the entire population," says Jan Egeland, Secretary General at NRC.

NRC received no warning about the ban and no evidence has been presented about our alleged lack of compliance with cultural norms. "We have always been willing and able to work within the parameters of religious values and cultural norms, and I have high hopes that the authorities will help us understand what conditions need to be in place to allow women to return to work." (NRC, "Afghanistan: Taliban ban on female workers halts humanitarian work" op 10 januari 2023, beschikbaar op <https://www.nrc.no/news/2023/january/afghanistan-taliban-ban-stops-humanitarian-work/>)

Voeg daarbij het werk van A., zijn broer, met de NGO HADAAF, en de betrokkenheid van M., zijn andere broer, bij het leger. Deze verklaringen worden ondersteund door verschwende documenten, waaronder: kopie van een CV, aanbevelingsbrieven, werkovereenkomsten, deelname-, trainings- en werkcertificaten van NGO mader en NGO HADAAF aangaande zijn moeder, kopie van de Afghaanse identiteitskaart d.d. 26/01/2021, CV, aanbevelingsbrieven, werkovereenkomsten, deelnames-, training- en werkcertificaten op naam van zijn broer A., - kopie van een taskara, een legerbadge, een bankkaart en diverse legerdocumenten van zijn broer M..

Het is zeer waarschijnlijk dat de familie M. het doelwit zal zijn van de Taliban. Zij belichamen alles wat de Taliban in hun land willen uitroeien. Dit in aanmerking nemend, gelieve concludeerde dat het CGVS ten onrechte dat Meneer geen risico zou lopen op vervolging door de Taliban indien hij zou terugkeren. Meneer heeft alle mogelijke documenten ingediend om mee te werken en de enorme angst die hij voor de Taliban heeft aan te tonen.

2. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet
In subsidiaire orde, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15 van Richtlijn 2004/83/EG: "Ernstige schade bestaat uit:

a) de doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

De Raad van State heeft met betrekking tot deze bepaling reeds verklaard dat : '7a Cour de justice de l'Union européenne a rappelé que les notions de « torture ou de traitement ou sanctions inhumains ou dégradants du demandeur dans son pays d'origine » devaient s'interpréter suivant la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme à propos de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales; qu'elle considère à cet égard (arrêt Saadi c. Italie du 28 février 2008), que la personne qui invoque la violation de l'article 3 de la Convention, doit démontrer que tant la situation générale dans le pays d'origine que les circonstances propres à son cas témoignent

du risque de traitements inhumains et dégradants en cas de retour dans le pays d'origine, sauf à démontrer son appartenance à un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements; qu'il appartient, dans ce dernier cas, à la personne intéressée de démontrer qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé" (RvS, arrest nr. 218.075 van 16 februari 2012).

• Het risico op ernstig schade als bepaalde in artikel 48/4, §2 b) als gevolg van de précaire socio-economische en de humanitaire situatie Afghanistan wordt geconfronteerd met een ongekende hongersnood: "Le HCR lance un appel pour un soutien accru aux 3,5 millions de personnes déplacées par le conflit en Afghanistan, dont 700 000 pour la seule année 2021. Selon M. Baloch, près de 23 millions de personnes, soit 55% de la population, sont confrontées à des niveaux extrêmes de faim – dont près de neuf millions sont menacés de famine"(ONU Infos, "Éviter la famine : une « priorité immédiate » pour 3,5 millions d'Afghans", 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/fr/story/2021/12/1109952>).

De helft van de bevolking - ongeveer 23 miljoen mensen - heeft voedselonzekerheid en consumeert niet genoeg voedsel, waarvan 8,7 miljoen met de hongerdood worden bedreigd: "Around 23 million people - half depopulation - are food insecure, with 8.7 million people at risk of starvation. They are at IPC4 - the 'emergency' level on the global standard for measuring food insecurity, only one step away from 'catastrophe'" (World Food Programme, "Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for 10 Afghans", 22 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/Our-presence-is-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-O>).

Uit het onderzoek van het Wereldvoedselprogramma blijkt dat slechts 98% van de Afghaanse bevolking niet genoegte eten heeft: "Almost all Afghans do not have enough to eat and a failing economy could tip Afghanistan's increasingly dire situation under Taliban rule into catastrophe next year, the U.N.'s World Food Programme (WFP) said on Tuesday.

WFP surveys showed an estimated 98% of Afghans are not eating enough, with seven in 10 families resorting to borrowing food, which pushes them deeper into poverty, a spokesperson for the agency told reporters" (Reuters, "Afghans face 'avalanche of hunger and destitution'" -

UN agency", 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asiapacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>).

In het recht inzake internationale bescherming komt artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn overeen met het beginsel van non-refoulement van artikel 3 van het EVRM: "Ernstige schade is (...) b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, die een verzoeker in zijn land van herkomst ten deel is gevallen". Dit artikel is in Belgisch recht omgezet bij artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet.

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het echter noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest M'Bodj (HvJ 18 december 2014, Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13) de inhoud van artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt: "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen".

De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden geïnterpreteerd zonder de inhoud van de subsidiaire bescherming te ondermijnen. Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid niet dat deze actoren vrijwillig handelen, zonder welke artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

In een arrest nr. 257.586 van 1 juli 2021 herinnerde Uw Raad eraan dat: « 2.10.3.2. Verzoekers verwijzen daarnaast naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, die naar hun oordeel onmenselijk en vernederend is, en stellen dat zij bij terugkeer niet zullen kunnen voorzien in hun élémentaire levensbehoeften.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever.

In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "vervolg in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU - waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt - niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling

voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Gelet op de landeninformatie aangebracht door beide partijen, betwist de Raad niet dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela precair is. De Raad meent evenwel naar analogie met de hierboven geciteerde rechtspraak van het Hof dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen, zoals hieronder wordt uiteengezet.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het nonrefoulement beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds, zoals het EHRM zelf uitgebreid toelichtte in zijn uitspraak in de zaak Sufi en Eimi (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Eimi/ Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (...). Zulke situatie valt (...) niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren), dan kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een rebel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. (...)

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Eimi, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in Somalie waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis hoofdzakelijk was te wijten aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisatie opzettelijk hadden geweigerd (...) ».

In casu kan de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalie, zoals beschreven in de zaak Sufi en Eimi. De voornaamste reden waarom de sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan zo rampzalig is te wijten aan de Taliban. Voordat de Taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering al verscheidene jaren van internationale hulp en zag zij de verduistering van deze hulp door de vingers. De machtsovername door de Taliban maakte een einde aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven. De VS hebben bijna 10 miljard dollar aan reserves van de Afghaanse centrale bank bevroren, en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben de hulp opgeschort (Le Monde, “Afghanistan : face à la famine, un responsable des Talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »”, 7 januari 2022, beschikbaar op:

https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-es-Talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html).

Volgens OSAR, « Sur le plan humanitaire aussi, la situation s'est dramatiquement aggravée, en raison de l'arrêt brutal de l'aide internationale qui a sanctionné la prise du pouvoir par les Talibans. Les villes (qui représentent environ 25 pour cent de la population) sont très durement touchées par la crise économique, car de nombreux habitant-e-s gagnaient leur vie dans des secteurs financés par l'étranger. C'est notamment le cas des fonctionnaires du gouvernement, des militaires, des agent-e-s de police, du personnel des ONG nationales et internationales, mais aussi des employé-e-s des restaurants, des hôtels, des commerces, des universités privées, des maisons de mariage, des supermarchés et d'autres services dont la consommation implique un revenu financé par l'étranger. Mais les régions rurales ne sont pas épargnées à cause de la sécheresse, des mouvements de population et du désastre économique. La situation est particulièrement précaire dans le domaine des services publics qui bénéficiait jusqu'à présent du financement de la communauté internationale : le système éducatif et sanitaire est particulièrement menacé, de même que l'infrastructure rurale et urbaine.

Quarante ans de guerre et de déplacements de population, ainsi que des catastrophes naturelles récurrentes ont rendu la population très vulnérable. Les gens disposent en effet de peu de ressources économiques et

leur capacité à gérer les conflits en cours s'en ressent fortement. La pandémie de Covid-19 a aggravé les vulnérabilités existantes et érodé davantage encore les mécanismes d'adaptation. Les femmes et les enfants sont toujours frappés de façon disproportionnée dans presque tous les domaines. Quelques semaines à peine après le retrait des troupes internationales, l'Afghanistan est au bord de la catastrophe humanitaire. Le 24 octobre 2021, le ministre suédois du Développement Per Olsson-Fridh a averti : « Le pays est sur le point de s'effondrer et cela pourrait arriver plus vite que nous le pensons. »

Accès au travail. L'arrêt de l'aide internationale à l'Afghanistan qui a accompagné le changement de pouvoir a entraîné de nombreux licenciements et donc un recul massif des prestations de service et des revenus. Selon l'AAN, le gouvernement Ghani employait quelque 420 000 fonctionnaires que les Talibans ne peuvent pas rétribuer sans l'aide internationale. Il en va de même des plus de 300 000 anciens membres des ANDSF. Selon les données de la Banque mondiale, le secteur des services et la construction occupaient quant à eux 2,5 millions d'Afghan-e-s. L'arrivée au pouvoir des Talibans a en outre provoqué une fuite massive des cerveaux, une part importante de l'élite instruite qui dirigeait des secteurs spécialisés de la politique gouvernementale et de l'administration ayant pris la fuite. De manière générale, une grande insécurité règne dans le monde du travail. Immédiatement après le changement de pouvoir, beaucoup de personnes ont ainsi eu peur de reprendre les affaires ou leur activité professionnelle. (...)

Accès au logement et à l'électricité. Selon EASO, la majorité de la population afghane vit dans des conditions de logement désastreuses et dispose de ressources financières très limitées. Le secteur formel du logement n'est pas en mesure de mettre à disposition de l'habitat à prix abordable pour le nombre toujours plus important de ménages pauvres et de ménages urbains à bas revenu. En zone urbaine, plus de 70 pour cent des appartements sont des logements informels inadéquats. Des centaines de milliers de rapatrié-e-s afghan-e-s se battent pour trouver un logement dans les villes où ils et elles aimeraient s'établir. En raison des combats persistants, de nombreuses maisons ont été détruites et n'offrent plus guère de protection contre la chaleur ou le froid. Le gouvernement afghan avait fait de la mise à disposition de logements abordables une priorité.

Au cours des trois prochaines années, il comptait attribuer des « certificats d'occupation » à près d'un million de personnes dans les quartiers informels, afin de régulariser ces quartiers situés pour la plupart sur des terrains publics. Mais il n'avait que peu de moyens financiers à consacrer à ce projet. À l'automne 2021, les Talibans ont procédé, selon HRW, à des évacuations forcées dans les cinq provinces (Kandahar, Helmand, Uruzgan, Daikundi et Balkh) et chassé des milliers de personnes de leurs maisons et de leurs terres sans tenir compte des titres de propriété existants. Il s'agirait là d'une sorte de « punition collective » des personnes qui ont été liées à l'ancien gouvernement afghan, dont certains membres de l'ethnie des Hazaras. Les maisons, les appartements et les terrains auraient été remis à des « partisans des Talibans ». Les expulsions ont eu lieu en plein pendant les récoltes et peu avant l'hiver. À cause de la guerre, une partie des infrastructures assurant l'approvisionnement en eau et en électricité ont également été endommagées ou détruites. Selon Thomas Ruttig, l'arrêt de l'aide internationale risque aussi de provoquer un effondrement de l'approvisionnement énergétique, car près de 70 pour cent de l'électricité consommée est fournie par le Tadjikistan, l'Ouzbékistan et le Turkménistan. Or, le gouvernement afghan n'a pas encore payé toutes les factures et croule sous les dettes.

Accès à l'eau potable et à la nourriture. La sécurité alimentaire s'est nettement dégradée ces cinq dernières années. En novembre 2020, on dénombrait déjà 76 pour cent de personnes touchées par la précarité alimentaire. D'après le Programme alimentaire mondial, début octobre 2021, 95 pour cent des ménages manquaient de nourriture en Afghanistan. Les femmes et les enfants sont particulièrement touchés. Il arrive souvent que des membres de la famille se privent de repas pour que les enfants aient un peu plus à manger ou au moins quelque chose dans leur assiette. Selon UNICEF, plus de 14 millions d'Afghan-e-s vivent dans une situation d'insécurité alimentaire aiguë. Au moins un million d'enfants vont probablement mourir de malnutrition sévère, si on ne les aide pas rapidement. Selon des estimations, 3,2 autres millions d'enfants de moins de cinq ans pourraient souffrir de malnutrition aiguë dès la fin 2021. La terrible sécheresse de 2021, la pandémie de Covid-19 et finalement la suppression de l'aide internationale suite à l'arrivée au pouvoir des Talibans ont aggravé la situation et fait flamber les prix de la nourriture, des médicaments, de l'électricité et d'autres biens de première nécessité. Beaucoup d'Afghan-e-s tentent maintenant de vendre ce qu'ils ou elles possèdent pour acheter de l'eau et de la nourriture. Entre-temps, quelques familles auraient même vendu l'une de leurs filles. OCHA estime à 73 pour cent la proportion de la population rurale n'ayant qu'un accès limité à l'eau potable, ainsi qu'aux services sanitaires et aux services d'hygiène. (...) (pp. 20-23)

Accès aux soins médicaux. L'état de santé de la population afghane est fragilisé en raison d'un système de santé sous-développé et de conditions sanitaires désastreuses. Le système immunitaire d'une grande partie de la population est affaibli. L'accès limité à l'eau, aux installations sanitaires et à l'hygiène expose les gens à des maladies évitables comme la diarrhée qui a des effets particulièrement préjudiciables pour les enfants, surtout quand elle se ajoute à la sous-alimentation. Les maladies infectieuses, la mauvaise santé des mères et des nouveau-nés, ainsi que la malnutrition et la sous-alimentation, entraînent toujours une forte mortalité. Des maladies transmissibles apparaissent de plus en plus souvent. La campagne de vaccination contre la polio a dû être interrompue entre février et août 2020 à cause du coronavirus, de sorte que 9,9 millions d'enfants n'ont pas pu être vaccinés. Au moins 53 nouveaux cas de polio ont été diagnostiqués en 2020.

Depuis 2001, le système de santé afghan dépend presque entièrement du soutien financier de la communauté internationale. Or, celui-ci baisse continuellement depuis 2014. Ce recul a des répercussions négatives sur les soins médicaux et leur qualité. Dans un rapport publié début mai 2021, HRW attire ainsi l'attention sur le fait qu'en Afghanistan, les soins de santé pour les femmes et les filles sont bien en deçà des normes internationales. La forte diminution de l'aide internationale entraîne une rapide dégradation du système de santé afghan, de sorte que les femmes et les filles ont de plus en plus de peine à accéder à des soins médicaux. Les conditions de sécurité précaires, la pénurie de personnel de santé féminin et les valeurs traditionnelles aggravent encore la situation, ce qui entraîne des décès qui auraient pu être évités. (...)

En raison du manque d'investissement dans les infrastructures, du conflit violent et de la pandémie de Covid-19, beaucoup d'Afghan-e-s n'ont plus la garantie de pouvoir accéder à temps à des structures de santé sûres et suffisamment équipées. Une grande partie de la population n'a de toute façon pas accès aux services de santé de base. Au cours des dix premiers mois de 2020, les établissements et le personnel de santé ont essuyé des attaques ciblées qui les ont obligés à fermer. Près de 1,2 million d'Afghan-e-s en ont fait les frais dans au moins 17 provinces. (...)

L'arrêt de l'aide internationale suite à la prise de pouvoir par les Talibans a déjà eu des répercussions dramatiques sur le système de santé afghan. De nombreux établissements de santé manquent de matériel, d'argent pour payer les salaires et de personnel soignant féminin, car de nombreuses femmes n'osent plus aller travailler. (...) (pp. 24-25)

Situation des personnes rapatriées. La situation des personnes rapatriées s'est encore considérablement détériorée en 2021, de même que les conditions de vie générales en Afghanistan. Selon OCHA, ces personnes ont absolument toutes eu besoin d'une aide humanitaire pendant le second semestre 2020. Nombre d'entre elles réintègrent leurs communautés affectées par les conflits et des menaces chroniques. La perte des transferts d'argent, des possibilités de gagner leur vie sur place et des réseaux de soutien familial contribue à les fragiliser. L'absence de documents représente en particulier un énorme défi, car les personnes rapatriées et les personnes déplacées se trouvent dès lors dans l'impossibilité de prouver leur droit au logement, au terrain et à la propriété, ce qui complique encore l'accès aux prestations limitées de l'État. Beaucoup ne peuvent pas regagner leur province d'origine et se retrouvent donc de facto déplacées à l'intérieur de leur pays, ce qui les expose au risque d'être à nouveau chassées et les oblige souvent à vivre dans des quartiers informels. Trente-huit pour cent des personnes récemment revenues au pays avouent vivre dans un quartier sans autorisation officielle. Dans les près de 1 150 quartiers informels, les conditions de logement se caractérisent par la promiscuité, le manque d'eau, d'installations sanitaires et d'hygiène, l'accès limité aux services de santé et d'éducation et la précarité des possibilités d'emploi. Environ 65 pour cent des habitant-e-s des quartiers informels de Kaboul sont des travailleurs-euses non qualifié-e-s. Selon OCHA, plus de 60 pour cent des personnes rapatriées ont besoin d'abris d'urgence et de biens non alimentaires. (...)

Situation des personnes déplacées. Selon OCHA, le conflit et la sécheresse ont contraint 681 332 Afghan-e-s à fuir leurs villages entre le 1er janvier 2021 et le 20 septembre 2021. Il s'agit à 80 pour cent de femmes et d'enfants. Trente-trois des trente-quatre provinces ont été le théâtre de déplacements de population, 135 en particulier celles de Bاميان, Kunduz et Badghis. La plupart des personnes déplacées ont trouvé refuge dans leur province d'origine. 136 Comme les organisations humanitaires n'ont qu'un accès limité au pays, elles ne peuvent pas prendre pleinement la mesure des déplacements de population. La plupart des personnes déplacées louent ou squattent des logements précaires dans des quartiers informels sur des parcelles privées en périphérie des grandes villes. Le caractère incertain des rapports de propriété limite les investissements dans le logement et les infrastructures, ce qui expose les habitant-e-s à de longues périodes de privation et de vulnérabilité. Les conditions de vie des personnes déplacées se caractérisent par la pénurie de logement, l'insécurité alimentaire, un accès insuffisant aux installations sanitaires et aux établissements de santé, l'absence de protection contre les agressions et des mécanismes d'adaptation épuisés » (pp. 26-27)

(OSAR, «Afghanistan: Profils à risque», 31 Oktober 2021, beschikbaar op :

[https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer Osten - Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefahrungsprofile_FR.pdf](https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefahrungsprofile_FR.pdf)). Bovendien persen de Taliban

voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpelingen hen te voeden: - "Much of the state bureaucracy is no longer functioning because many workers from the previous Afghan government have fled the country, or are afraid of returning to work, and the Taliban authority lacks funds to pay workers. Some humanitarian aid and other assistance provided by UN agencies and nongovernmental organizations has gradually restarted but remains severely curtailed due to Taliban restrictions, logistical difficulties including barriers to transferring money into the country, security concerns, staff evacuations, closures, and legal uncertainties including fear of violating sanctions. [...] Taliban authorities have also used intimidation to extract money, food, and services. "When the Taliban visit a village, they force the households to feed them and collect food items from people, " a woman from a village said" (Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity", 18 januari 2022, beschikbaar op:

).

<https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistan-Talibandeprive-women-livelihoods-identity>

- "War, drought, and COVID have devastated farmers across Afghanistan. Now, Afghan farmers who've lost money trying to grow crops over the past year say the Taliban is dealing them another crippling blow. The cash-strapped regime is making them pay so-called charity taxes on their land and harvests, describing the payments as an obligation under Islamic law. The charity taxes are being collected despite the fact that farmers themselves are among the 14 million Afghans that the World Food Program says are already facing acute hunger" (Gandhara, "Taliban Imposing 'Charity' Taxes on Farmers Who Need Aid", 29 Oktober 2021, beschikbaar op:).

<https://qandhara.rferl.org/a/Taliban-charity-tax-afghanfarmers/31535773.html>

De humanitaire crisis wordt nog verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de Taliban wordt gecontroleerd. Deze crisis is nog verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren.

Artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de vervolging uitsluitend en alleen wordt veroorzaakt door de genoemde actoren. In casu zijn de economische crisis en de daaruit voortvloeiende rampzalige omstandigheden verergerd door het einde van de internationale hulp en door de Taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen.

Volgens Uw Raad: "4.4.12. In tegenstelling tot de summier analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de Taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. De Raad brengt in herinnering dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de de-facto regering in Afghanistan. Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de de-facto regering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Eimi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In dit geval moet nagegaan worden of de verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien.

4.4.13. In acht genomen wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen »

(RvV - arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022).

Uw recente arrest - waarin niet wordt betwist dat de socio-economische crisis is verslechterd - roept de volgende vraag op: "De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet" (RvV - arrest nr. 278.654 van 12 Oktober 2022).

In zijn beslissing verstrekt het CGVS geen recente gegevens waaruit blijkt dat de crisis niet te wijten is aan de machtsovername door de Taliban. In de rapport van 16 augustus 2022 wordt echter melding gemaakt van de ernstige sociaal-economische crisis waarin Afghanistan zich bevindt: "As of March 2022, Afghanistan was reported to be facing 'one of the world's largest food security crises'¹⁵³ and a 'malnutrition crisis of unparalleled proportions' with a sharp rise in the acute hunger-affected population from 14 million in July 2021 to around 23 million in March 2022. By comparison, the UN reported nearly 17 million food insecure people in March 2021. In the first quarter of 2022, the acute hunger-affected population reportedly experienced great difficulty satisfying their day-to-day food needs and ensuring their household's food security. The high prevalence of food insecurity stemmed from multiple factors, most notably a series of severe droughts and the economic meltdown that followed the Taliban's seizure of power. Rising food prices were cited in connection with these factors" (p. 30-32) (EUAA, "COI Report. Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", 16 augustus 2022, beschikbaar op: <https://www.cgra.be/fr/infos-pays/euaa-coireport-key-socio-economic-indicators-afghanistan-and-kabul-city>). Bij het lezen van dit verslag wordt in verschillende passages niettemin het oorzakelijk verband tussen de verslechtering van de humanitaire crisis en de machtsovername door de Taliban vermeld:

« Due to the Taliban takeover in August 2021, research limitations during the drafting of this report were observed. These challenges included: reduced and restricted media coverage, closing of local media outlets

and fleeing of journalists, censorship, political interference from the Taliban in the work of journalists, threats and violence toward media workers and outlets, and difficulties verifying source/information reliability and corroborating information, especially from social media sources. Efforts have been made to locate reliable and corroborated information where possible given the limits. Regarding population figures, there is a 'lack of reliable current disaggregated population data at provincial and district level' (p. 11) (...) In November 2021, the United States Institute of Peace (USIP) stated that Afghanistan was heading for one of the worst humanitarian crises in the world, due to, among other things, a sharp decrease in international aid and the Taliban's inability to deliver basic services, (p. 15)

(...)

For the second half of March 2022, the WHO reported a still increasing number of people in need of humanitarian assistance in Afghanistan. As noted by UNOCHA, '[t]he humanitarian conditions created by Afghanistan's multi-dimensional crisis continue to impact all parts of the country and affect every aspect of Afghan life.' It was estimated that 24.5 million people, or 55% of the Afghan population, would require humanitarian assistance in 2022, with 9.3 million of them estimated to be in extreme need. (p. 16)(...)

Afghanistan's public spending depended on foreign assistance for 75 % of its support (in the form of grants) until August 2021. After the Taliban's takeover on 15 August 2021, however, donors and international financial institutions suspended all payments, leading to a liquidity crisis in the country, a near-collapse of the banking system, depreciation of the national currency, increasing prices and the loss of hundreds of thousands of jobs. In the absence of official Gross Domestic Product (GDP) statistics by the de facto authorities of Afghanistan, the World Bank estimated the country's economic output to decline by between 20-30 % in the period August 2021 to August 2022. According to a World Bank survey in October-November 2021 among 100 private businesses, 82 % reported a decline in demand for their products and one third of the interviewed businesses had temporarily stopped operating since the Taliban takeover in August 2021. (p. 19)(...)

The International Labour Organisation (ILO) estimated that in the context of the Taliban takeover of control in mid-August 2021, more than half a million workers lost their job in the third quarter of 2021, compared to a hypothetical scenario with no change in administration. Estimated losses were attributed to the Taliban takeover and related economic crisis as well as to restrictions on the employment of women. ILO estimated a further increase in employment losses up to 700 000 or - in case of a significant deterioration of the labour market situation of women and intensified emigration - up to 900 000 workers by the second quarter of 2022 (p. 22) (...)

In April 2022, IOM published the results of the third round of its returnee longitudinal survey - a long-term study that was designed to gain better understanding of the living conditions and reintegration processes of return migrants in Afghanistan. To this aim, several hundred returnees from Turkey or the EU were interviewed on a regular basis over the course of several years. According to the latest survey, half of the respondents (51 %), who had returned to Afghanistan between January 2018 and July 2021, were unemployed by the end of 2021 and 29 % were working for daily wages. 12 % of respondents said they were self-employed. 41 % of respondents said they had been without work in the six months prior to the interview (in December 2021) and 10 % said they had lost their job in the previous six months and not got a new one since then. Around two thirds (64 %) of those who lost their job in the last six months said this was because their employer stopped activities and about a quarter (24 %) said it was because they closed their own business. In the same study, 95 % of respondents stated that their personal economic situation had worsened in the last six months. While the rate of respondents earning a monthly income from USD 1 [EUR 0.9] to USD 44 [EUR 41.8] increased from 16 % to 42 % between the second and the third round of the survey, the share of those earning between USD 45 [EUR 42.8] and USD 89 [EUR 84.6] dropped from 23 % to 8 %. Almost half of respondents in both rounds reported no income at all, with the share of those decreased in the third round. Nine in ten respondents said they had to borrow money to cover monthly expenses and 77 % stated that their monthly income was not enough to cover their family's basic needs. Almost all respondents (98 %) were facing periods of food insecurity and had to resort to measures such as reducing the quantity (7 % very often, 53 % often) or quality (9 % very often, 53 % often) of food, skipping meals (1 % very often, 19 % often, 56 % sometimes) and borrowing food (14 % very often, 38 % often) to cope with food insecurity and scarcity. 27 % of respondents indicated their intention to migrate from Afghanistan in the next six months, 80 % of them named the lack of jobs in Afghanistan as their primary reason, (p. 28) (...)

In its Humanitarian Needs Overview published in January 2022, UNOCHA stated that 88 % of cross-border returnee households mentioned food as a 'priority need', while 57 % reported having difficulties obtaining or affording it. At the end of 2021, a survey by Save the Children among 1 409 households of Save the Children programme participants in the provinces of Balkh, Faryab, Jawzjan, Kabul, Kandahar, Nangarhar and Sar-e Pul similarly noted that 93.1 % of surveyed returnee households were in need of food assistance. Concerning negative coping strategies employed to obtain food or money to buy food, 67 % of cross-border returnee households reportedly used savings, 42 % sold household assets, 34 % reduced health and education expenditures, 24 % reported that they sent their children to work, 19 percent reported taking 'high-risk activities', (p. 36) (...)

UNOCHA noted that since the Taliban takeover of Kabul in mid-August 2021, the quality and quantity of drinking water supply had considerably deteriorated in cities across the country. (p. 44) (EUAA, "COI Report.

Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", 16 augustus 2022, beschikbaar op :<https://www.cgra.be/fr/infos-pays/euaa-coi-report-key-socioeconomic-indicators-afghanistan-and-kabul-city>).

De Taliban zijn niet in staat de primaire behoeften van de mensen vast te stellen, veel mensen zijn gestopt met werken, zijn verstoken van water. De machtsverovering door de Taliban en de desastreuze gevolgen voor de mediavrijheid staan actuele en transparante informatie over de stand van deze crisis in de weg, maar de beschikbare informatie is nu al verontrustend. De verslechtering van deze deplorabele situatie is inderdaad te wijten aan de machtsverovering door de Taliban, zodat Uw Raad dient vast te stellen dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Afghanistan, zou worden blootgesteld aan een risico van ernstig schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

• Aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstig schade als bepaalde in artikel 48/4 §2 b) en c)

In tegenstelling tot wat wordt beweerd, blijft de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend, aangezien meer dan duizend burgers het leven hebben verloren sinds de Taliban aan de macht zijn gekomen: "From 15 August 2021 to 15 February 2022, UNAMA and OHCHR documented at least 1,153 civilian casualties, including 397 deaths. [...] Several suicide and non-suicide attacks were perpetrated by ISKP against Shi'a Muslims, mostly from the Hazara ethnic group. I also note a clear pattern of more than 50 extra-judicial killings of individuals suspected to be linked to the ISKP extremist group, including cases of beheadings in Nangarhar province with bodies left in public places. [...] Human rights defenders have been killed, arbitrarily detained, or subjected to other attacks and threats since August. The first two months of this year have seen a number of disturbing cases of enforced disappearances and incommunicado detention of civil society activists and protestors" (OHCHR, "Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan", 7 Maart 2022, beschikbaar op : <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactivedialogue-high-commissioners-report-fghanistan?LangID=E&NewsID=28218>)

Eenzijds, in het laatste verslag "Afghanistan : COI Repository, 1 September 2021 - 31 december 2022" van Asylos (beschikbaar op : <https://www.asylos.eu/afghanistan>) (stuk 3), worden talrijke incidenten genoemd die zich hebben voorgedaan sedert de Taliban de macht hebben overgenomen. We noemen hier er slechts een paar sinds augustus 2022:

"TOLO News, Explosion Reported in Sarkariz Area of Kabul, 8 August 2022 "The spokesman of the Kabul Police Command, Khalid Zadran, said a blast occurred in the Sarkariz area of Kabul's PD6. Zadran said that explosive devices were placed in a cart, and eight people died in this incident and 18 others were injured." (...)

TOLO News, As Attacks Rise, UNAMA Calls for Security for Minorities, 8 August 2022 "On Twitter, UNAMA said that the recent explosions in Kabul resulted in more than 120 deaths and injuries. "Following the Islamic State-claimed blasts in Kabul in recent days that killed and injured more than 120 people, the UN family in Afghanistan urges greater security for minorities so that Ashura can be marked without further attacks," UNAMA tweeted. The UNAMA response comes after a bus in Kabul was hit by a landmine on Sunday in the most recent incident. Witnesses to the incident report that at least three people were killed and over 10 civilians were injured."(p. 69) (...)

TOLO News, 3 People Die in Blast on Second Day of Attacks in Kabul, 6 August 2022 "Three people were killed and seven others were injured in a blast on Saturday evening in Kabul's Pol-e-Sukhta area, according to Mawlawi Zabihullah, commander of PD6 in Kabul. A TOLONews reporter who visited the explosion scene in Kabul's Pol-e-Sukhta area, said that the explosives were put in a pot on the side of the road. It has been reported that security forces were not harmed in the explosion. Meanwhile, Kabul security department spokesman Khalid Zadran said on Twitter that two people were killed and 22 others were wounded in the blast that took place this afternoon in the Pul-e-Sokhta area of Kabul. " (...)

"The Guardian, Afghanistan: bomb in Kabul shopping street kills eight people, 6 August 2022 A bomb exploded in a busy shopping street in Afghanistan's capital Kabul on Saturday killed eight people and injured at least 22, hospital officials and witnesses said. The blast occurred in a western district of the city where members of the minority Shia Muslim community regularly meet. [...] No militant group immediately claimed responsibility for the attack, which came ahead of Ashura, a commemoration of the martyrdom of Hussein, a grandson of the prophet Muhammad, which is marked mainly by Shia Muslims. On Friday, at least eight people were killed and 18 injured in a blast in Kabul carried out by Islamic State, a Sunni Muslim militant group."(p. 70)

ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 23-29 July 2022, 4 August 2022

"Last week in South Asia and Afghanistan, the National Resistance Front (NRF) and the Taliban continued to clash in Afghanistan. The Islamic State (IS) also suffered losses in Taliban operations, while civilians remained the target of Taliban forces. [...]

In Afghanistan, the NRF carried out attacks against the Taliban in Panjshir, Takhar, and Kapisa provinces last week. In Panjshir, 12 Taliban members were reportedly killed in an NRF attack on Taliban vehicles in Shutul district, while five more Taliban members were killed when their vehicle hit a roadside bomb in Hissa-e-Awal (Khinj) district. Violence in Panjshir is both common and highly volatile; it is considered an area of 'extreme risk' by ACLED's Volatility and Risk Predictability Index.

Meanwhile, the Taliban conducted operations against IS in Pul-i-Khumri city in Baghlan, Jalalabad city in Nangarhar, and Alingar district in Laghman last week, killing multiple IS militants. In Alingar district, the Taliban claims to have killed the founder of the group's district branch. Twelve people, including women and children, were also arrested during the operation in Jalalabad city.

Taliban forces were also responsible for more than half of recorded attacks against civilians in the country last week, including attacks on tribal elders in Kandahar and Takhar. In Kandahar, Taliban forces arrested and tortured an Achakzai tribal elder — a tribe that the Taliban has long been in dispute with due to the tribe's support for the previous government (Foreign Policy, 30 July 2021) — over a land dispute in Spin Boldak district. In Takhar, two tribal elders and one civilian were also arrested and tortured for their alleged cooperation with the NRF in Farkhar district, while a civilian with a speech disability was also killed in Farkhar district for unknown reasons. Taliban forces also shot and wounded a woman passing a checkpoint, with the motive for the shooting remaining unclear. Taliban attacks on civilians contribute to the 200% increase in violence in Takhar last week relative to the past month flagged by ACLED's Subnational Surge Tracker. The Subnational Tracker first warned of increased violence to come in Takhar in the past month." (pp. 71-72)

Khaama Press, Two Children Killed in a Mortar Shell Explosion in Central Afghanistan, 25 July 2022

"The explosion of unexploded remnants of war across Afghanistan has increased in recent months, primarily killing and wounding children. A mortar shell explosion in late May, in the northern province of Kunduz, killed 2 children and injured one other, while the same incident in the same province in early June killed one child. In late May, the detonation of a mortar shell in Ghazni province in central Afghanistan took the life of a child and permanently disabled another.

Due to decades of conflict, a large portion of Afghanistan's land surface is covered in mines and explosives. Almost 606 square kilometers of Afghan land is polluted with mines and explosives, according to the Taliban's state minister for disaster management.

At a celebration honoring the International Day for Mine Awareness and Mine Action, an official of the State Ministry for Disaster Management and Humanitarian Affairs stated, "Landmines and explosive remnants of war kill or maim more than 120 Afghans every month." (p. 79) Khaama Press, It's Beyond Time for Afghans to Live in Peace: UN Envoy, 21 July 2022 "Despite a significant reduction in armed conflict, UNAMA recorded 2106 civilian casualties between mid-August 2021 and mid-June 2022. The majority of civilian casualties were attributed to targeted attacks by the ISIL against ethnic and religious minority communities. "It is beyond time for all Afghans to be able to live in peace and rebuild their lives after 20 years of armed conflict," said Markus Potzel, Acting Secretary-General's Special Representative for Afghanistan. "Our monitoring reveals that despite the improved security situation since 15 August, the people of Afghanistan, in particular women and girls, are deprived of the full enjoyment of their human rights."

The Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED)(Afghanistan), Regional Overview: South Asia and Afghanistan 9-15 July 2022, 21 July 2022 "IS attacked Taliban forces in Kunar province and in Kabul city with remote explosives last week, claiming to kill and injure at least seven Taliban members. IS militants also beheaded another Taliban member in Mazar-e-Sharif city of Balkh province. The Taliban, meanwhile, launched an operation against an IS hideout in Hazrati Imam Sahib district of Kunduz province, killing two militants. A child inside the hideout was also killed during the operation. In June, ACLED records the largest number of armed interactions between IS and the Taliban since November 2021." "In Hissa-e-Awal (Khinj) district, Taliban forces conducted airstrikes following the clashes, though no casualties were reported. Similar to previous weeks, civilians bore the burden of these clashes, as Taliban forces reportedly arrested and tortured 30 residents in Khostwa Firing district in Baghlan province following clashes in the region. " "Meanwhile, armed groups targeted Muslim groups across the country last week, including members of Shiite and Salafi communities. In Puli Alam city, Logar, IS killed four members of a Shiite family inside their bakery. In Lashkargah city of Helmand, unknown perpetrators opened fire in a mosque, killing one worshipper and injuring two, while in Kabul city, the head of Salafi scholars in Afghanistan was shot dead by unidentified men. The Taliban also reportedly arrested Salafi adherents in Maimana city of Faryab province, allegedly forcing them to abandon Salafism." (p. 80) United Nations Assistance Mission in Afghanistan UN RELEASES REPORT ON HUMAN RIGHTS IN AFGHANISTAN SINCE THE TALIBAN TAKEOVER 20 July 2022 "The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) today released a report (Human rights in Afghanistan: 15 August 2021 - 15 June 2022) outlining the human rights situation in Afghanistan over the 10 months since the Taliban takeover. Key findings for the period 15 August 2021 -15 June 2022: Over the reporting period, UNAMA documented: 2106 civilian casualties (700 killed, 1406 wounded) predominantly caused by improvised explosive device (IED) attacks attributed to ISIL-KP and unexploded ordnance (UXO). 160 extrajudicial killings, 178 arbitrary arrests and detentions, 23 instances of incommunicado detention and 56 instances of torture and ill-treatment of former ANDSF and government officials carried out by the de facto authorities. 59 extrajudicial killings, 22 arbitrary arrests and detentions and 7 incidents of torture and ill-treatment by the de facto authorities of individuals accused of affiliation with self-identified "Islamic State in Iraq and the Levant - Khorasan Province". extrajudicial killings, 54 instances of torture and ill-treatment and 113 instances of arbitrary arrest and detention and 23 cases of incommunicado detention of individuals accused of affiliation with self-identified "National Resistance Front". 217 instances of cruel, inhuman and degrading punishments carried out by the de facto authorities since 15 August 2021 118 instances of excessive use of force by the de facto authorities between 15 August 2021 and 15 June 2022. Human rights

violations affecting 173 journalists and media workers, 163 of which were attributed to the de facto authorities. Among these were 122 instances of arbitrary arrest and detention, 58 instances of ill-treatment, 33 instances of threats and intimidation and 12 instances of incommunicado detention.[1] Six journalists were also killed during the period (five by self-identified Islamic State in Iraq and the Levant - Khorasan Province, one by

unknown perpetrators). Human rights violations affecting 65 human rights defenders, 64 of which were attributed to the de facto authorities. Among these were 47 arbitrary arrests, 17 cases of incommunicado detention, 10 cases of ill-treatment and 17 cases of threats and intimidation. "(p. 81)

Andere nieuws bronnen bevestigen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan alles behalve vreedzaam is (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan 15 august 2021 – 15 juni 2022, pp. 10-12, beschikbaar op: https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_june_2022_english.pdf). De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst volatiel: "As the situation in Afghanistan is volatile and may remain uncertain for some time to come, coupled with a large-scale humanitarian emergency in the country, UNHCR continues to call on States to suspend the forcible return of nationals and former habitual residents of Afghanistan, including those who have had their asylum claims rejected. The bar on forcible return serves as a minimum standard and needs to remain in place until such time as the security, rule of law, and human rights situation in Afghanistan has significantly improved to permit a safe and dignified return of those determined not to be in need of international protection. In line with the commitment by UN Member States under the Global Refugee Forum to the equitable sharing of responsibility for international refugee protection, UNHCR also considers that it would not be appropriate to return forcibly nationals or former habitual residents of Afghanistan to countries in the region, since countries such as Iran and Pakistan currently host large numbers of Afghans and have for decades generously hosted the vast majority of the total global number of Afghan refugees » (UNHCR, « Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan » Januari 2022, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>).

Anderzijds blijkt bijvoorbeeld uit het verslag EASO van januari 2022 (beschikbaar op: <https://www.cgra.be/fr/infos-pays/easo-coi-report-country-focus-2>) dat veel organisaties/personen die informatie verstrekken over de situatie in Afghanistan niet meer aanwezig zijn sinds de Taliban de macht hebben overgenomen: "The political situation and conflict dynamics radically changed in Afghanistan when the US withdrew their forces and the former government collapsed in mid-August, leading to the Taliban taking power and reinstating the Islamic Emirate of Afghanistan (IEA). The Terms of Reference that formed the basis of the report structure, contain questions related to the type of state and rule that may be established under the Taliban, and how it will impact the everyday life of the Afghan people and certain groups of the population. Such forward looking questions are impossible to answer with certainty at this stage, mainly due to a great information gap on the situation in the country and on the Taliban's intentions, but also due to the transitional and highly volatile period that Afghanistan undergoes at the time of writing. During an EASO organised seminar on Afghanistan on 23 November 2021, three expert speakers, independent of each other and with different fields of interest, stressed that it is too early to draw any final conclusions about the situation in Afghanistan or how it might unfold in the future.

Against the background of prevailing research limitations, this report demonstrates preliminary findings on how Taliban rule has manifested itself since the takeover of Kabul but does not analyse whether these findings are representative of the Taliban leadership's intentions nor of their bearing for the future. For the same reason the demonstrated security incidents and trends are events known to EASO but should not be viewed as an exhaustive description of the current situation.

During the drafting period, journalism was facing major challenges in Afghanistan. Consequently, the possibilities to cover the situation from abroad reduced significantly. One of the main monitoring challenges was the fact that a great number of international and local journalists evacuated or fled the country. 7 A number of international media outlets withdrew their correspondents during the evacuation efforts in the last weeks of August 2021 and relied on monitoring the situation from abroad. However, there were international correspondents that stayed in the country, returned or took up duties in Afghanistan after the evacuations⁸, but in some cases it remained unclear whether international media had reporters on the ground or relied on freelancers " (pp. 8-9).

Volgens Uw Raad: "4.4.9. Vooreerst wijst de Raad erop dat in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 aangegeven wordt dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in het land en over de bedoelingen van de Taliban. Het rapport geeft duidelijk aan dat Afghanistan zich in een overgangperiode bevindt en de situatie zeer onstabiel blijft (EASO COI Afghanistan januari 2022, p. 9). Het rapport benadrukt dat het, wegens beperkte onderzoeksmogelijkheden, slechts voorlopige bevindingen bevat over de wijze waarop de Taliban zich hebben gemanifesteerd sinds de machtsovername in Kaboel en dat er verder niet wordt geanalyseerd of deze bevindingen representatief zijn voor de bedoelingen van de leiding van de Taliban, noch voor de toekomst. Voorts geeft het rapport ook aan dat om deze reden de aangetoonde veiligheidsincidenten en -trends niet als een exhaustieve beschrijving van de huidige situatie mogen beschouwd worden. Verder valt te lezen dat een groot aantal

internationale en lokale journalisten geëvacueerd of gevlucht zijn en dat media en journalisten die in Afghanistan actief gebleven zijn, zich ondertussen aan de nieuwe werkomstandigheden onder het

Taliban-regime zouden aangepast hebben waardoor de beschikbaarheid van bronnen ter plaatse en relevant open bronnenmateriaal zeer beperkt is. Vooral de verslaggeving over gebeurtenissen in andere gebieden dan Kaboel was schaars (ibid, p.9- W/(RvV - arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022).

De beslissing van het CGVS is derhalve voorbarig en dient ten minste te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. Bovendien vóór de machtsovername door de Taliban, verleende het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de Taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Het CGVS mag de machtsovername door de Taliban - een extremistische/terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan - nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Afghanistan is een dictatuur waar de sharia wordt toegepast. Mensen die tegen de wil van de Taliban durven in te gaan, wordt het ergsteleedaangedaan: "De Tavis des Talibans, la Constitution afghane de 2004 est « inacceptable et inappropriée » pour l'Afghanistan, car elle a été « copiée de l'Occident, imposée à une société musulmane et appliquée arbitrairement ».¹⁰ Il n'est donc pas étonnant que, dans sa déclaration du 28 septembre 2021, le ministre de la justice Taliban Abdul Hakim Sharai ait provisoirement réintroduit la Constitution de la monarchie de 1964, à l'exclusion toutefois des articles contraires à l'islam. Selon la Constitution de 1964, le roi n'avait de comptes à rendre ni au peuple, ni au Parlement. L'avenir nous dira à quoi ressemblera une constitution élaborée par les Talibans. ¹¹ Lors d'un voyage à Moscou en février 2019, Sher Mohammad Abbas Stanikzai avait expliqué qu'une constitution « acceptable pour les Talibans devait [...] se fonder sur des principes islamiques, des intérêts nationaux et des acquis historiques ». Elle devait en outre garantir la dignité humaine, les valeurs nationales, la justice sociale et les droits humains, ainsi que l'intégrité territoriale de l'Afghanistan ». Après les mesures de restriction prises par les Talibans durant les premières semaines de leur règne, il y a lieu de douter que leur Constitution reflète effectivement ces valeurs. ¹² Lors de leur première conférence de presse qui s'est tenue le 17 août 2021, les Talibans ont décrété une amnistie générale et promis, par l'intermédiaire de leur porte-parole Zabihullah Mujahed, qu'ils allaient gracier tous ceux qui les avaient combattus. Ils se sont également engagés à respecter les droits des femmes dans les limites de la Shari'a islamique, sans pour autant préciser ce qu'ils entendaient par là. Ils ont garanti aux médias qu'ils pourraient continuer à travailler de façon libre et indépendante s'ils restaient « à l'intérieur de leur cadre culturel » et respectaient « les valeurs islamiques et l'impartialité ». La communauté internationale se montre préoccupée par la manière dont les Talibans comptent tenir ces promesses et craint que leur mise en œuvre soit difficilement compatible avec les normes internationales en matière de droits humains. En septembre 2021, l'Afghanistan Analysts Network (AAN) a indiqué que ceux qui continuaient à lutter contre les Talibans après leur prise de pouvoir étaient poursuivis avec acharnement. Pendant les combats, les districts d'Andarab (province de Baghlan), de Behsud (province de Wardak) et de Khedir (province de Daikundi) ont ainsi été le théâtre d'exécutions sommaires. ¹⁴ Fin septembre 2021, le mollah Nooruddin Turabi, ancien ministre de la justice des Talibans aujourd'hui responsable des prisons, a annoncé que le régime Taliban allait réintroduire les châtiments tels que les exécutions et les amputations. Il n'est pas encore clair si les sanctions seront appliquées en public. ¹⁵ Le 25 septembre 2021, les Talibans ont déjà tué quatre hommes à Herat et pendu leurs corps dans un lieu public. Ils les accusaient d'avoir enlevé un commerçant et son fils. ¹⁶ La MANUA souligne depuis des années « que de tels châtiments constituent des violations des droits humains et des abus. » Elle précise que des peines aussi lourdes que ces exécutions représentent de graves violations du droit international humanitaire assimilables à des crimes de guerre" (pp. 6-7) (OSAR, "Afghanistan: Profils à risque", 31 Oktober 2021, beschikbaar op: https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer Osten - Zentralasien/Afghanistan/211031 AFG Update Gefaehrungsprofile FR.pdf).

De eerste openbare executie vond plaats op woensdag 7 december - een duidelijk teken van ernstige mensenrechtenschendingen - en is reeds algemeen bekritiseerd door de internationale gemeenschap: « Le retour déplorable des exécutions publiques en Afghanistan est la dernière phase en date de la politique alarmante de violation des droits humains menée par les Talibans dans le pays. Ils continuent de faire fi de manière flagrante des principes des droits humains et affichent un mépris total pour le droit international relatif aux droits humains. » a déclaré, Dinushika Dissanayake, directrice régionale adjointe pour l'Asie du Sud à Amnesty International.

« Procéder à des exécutions en public ne fait qu'ajouter à la nature déjà cruelle, inhumaine et dégradante de la peine capitale, et ne peut que déshumaniser la personne mise à mort et brutaliser celles qui assistent à l'exécution. Loin de renforcer la foi en la justice, ces mises en scène publiques perpétuent une culture de l'acceptation de la violence.

« Toute exécution bafoue le droit à la vie. Quand elle se déroule en public, elle constitue un terrible affront à la dignité humaine qui ne saurait être toléré. Ce retour en arrière opéré par les Talibans constitue une grave régression sur le terrain des droits humains. »

Complément d'information

Taj Mir, de la province de Hérat, a été exécuté en public mercredi 7 décembre dans un stade de sport bondé de la province de Farah (sud-ouest du pays). Il avait été reconnu coupable de meurtre par les plus hautes juridictions Talibanes, selon une déclaration diffusée par les Talibans. Cette exécution menée dans la

province de Farah, dans l'ouest de l'Afghanistan, a été vue par des centaines de spectateurs, parmi lesquels de nombreux hauts responsables Talibans :

Mawlawi Abdul Hakim, président de la Cour suprême Talibane ; Abdul Ghani Barader, vice-Premier ministre Taliban ; Sirajuddin Haqqani, ministre Taliban de l'Intérieur ; Mohammad Khalid Hanafi, ministre Taliban du Vice et de la Vertu ; et Abdul Hakim Sharghi, ministre Taliban de la Justice.

Selon des experts des Nations unies dans le domaine des droits humains, les exécutions en public ne servent aucun intérêt légitime et ne font qu'amplifier le caractère cruel, inhumain et dégradant de ce châtiment. » (Amnesty International, « Afghanistan, Amnesty International condamne l'exécution publique menée par les Talibans », 7 décembre 2022, beschikbaar op :

<https://www.amnestv.be/infos/actualites/article/afghanistan-amnesty-internationalcondamne-execution-publiq ue>).

Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, moet worden vast gesteld dat elke Afghaan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de wet."

2.3.2. De verwerende partij legt op 17 mei 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico in geval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.3.3. Op de terechtzitting van 22 mei 2024 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer, waarin zij verwijst naar de volgende landeninformatie:

- HRW, "Out of Sight, Afghans are going hungry, Taliban Abuses exacerbate impact on women and girls", van 14 maart 2024;
- HRW, "Afghanistan: aid cutbacks, taliban abuses imperil health", 12 februari 2024;
- UNAMA, "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", van 18 februari 2024 ;
- EUAA, «Afghanistan – Country Focus», van december 2023;
- OCHA, "Afghanistan humanitarian needs and response plan 2024", december 2024;
- UNGA, "La situation en Afghanistan et ses conséquences pour la paix et la sécurité internationales, rapport du secrétaire général », 1 décembre 2023;

- OCHA, «Afghanistan, humanitarian update», 10 juli 2023;
- UNAMA, «Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan», 15 augustus 2021 – 30 mei 2023;
- CNDA, nr. 22023959, 14 februari 2023.

Verzoeker legt ter terechtzitting daarnaast nog een insteekhoesje neer met allerhande documenten. In de begeleidende nota duidt hij deze stukken als volgt:

- “*annex 26*”;
- “*originele stukken van documenten die aan het CGVS werden voorgelegd*”.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd omwille van het werk van zijn familieleden. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud werd de rol van de tolk uitgelegd (notities van het persoonlijk onderhoud van 1 juli 2022 (verder “NPO I”), p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (NPO I, p. 26-27; NPO II (persoonlijk onderhoud van 3 augustus 2022), p. 17). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

(i) Leeftijd en documenten:

- Verzoeker legde ongeloofwaardige verklaringen af over zijn leeftijd. Bij aankomst in België gaf hij aan op [...]04/2005 geboren te zijn en 16 jaar oud te zijn (NBMV fiche d.d. 19/04/2021).

Een leeftijdsonderzoek op 10/05/2021 in het UZ Antwerpen schatte zijn leeftijd echter op 22,5 jaar, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. De medische test toonde aan dat hij ouder dan 18 jaar was, en zijn geboortedatum werd naar [...]01/1999 gecorrigeerd. Geconfronteerd met dit verschil, stelde hij dat zijn moeder hem de verkeerde leeftijd had verteld en bleef hij volhouden minderjarig te zijn (NPO I p. 4-5, 9; CGVS II p. 5). Zijn volgehouden minderjarigheid is niet overtuigend vanwege de wetenschappelijke resultaten en zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn scholing. Hij beweerde aanvankelijk op zijn 16de na het afronden van de negende graad met school te zijn gestopt en uit Afghanistan te zijn gevlucht (NPO I p. 8). Bij een tweede onderhoud zei hij echter 14 à 14,5 jaar oud te zijn toen hij stopte met school, wat niet klopt met zijn eerdere bewering (NPO II p. 5). Dit wijst erop dat hij de Belgische autoriteiten bewust tracht te misleiden over zijn werkelijke leeftijd. Hierdoor kan ook zijn bewering dat hij slechts tot de negende graad naar school ging, niet worden geloofd (Verklaring DVZ vraag 11; NPO I p. 8; NPO II p. 5). Hij biedt geen duidelijk beeld van zijn werkelijke persoonlijke achtergrond, scholingsgraad en eventuele andere bezigheden voor zijn vertrek uit zijn land.

- De foto's van de taskara en schoolrapporten kunnen geen duidelijkheid geven, aangezien hun authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Documenten hebben slechts bewijswaarde als ze ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Volgens de taskara was verzoeker 11 jaar oud op 22/03/1395 (11/06/2016), wat overeenkomt met de ongeloofwaardige verklaring dat hij in 2005 geboren zou zijn, waardoor de bewijswaarde van dit document afneemt. Het CGVS beschikt bovendien over informatie dat Afgaanse documenten in het algemeen onbetrouwbaar zijn. Deze documenten kunnen eenvoudig worden nagemaakt of als vriendendienst worden verstrekt, en de authenticiteit ervan kan niet worden nagegaan. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

- Daar verzoeker geen geloofwaardig zicht biedt op zijn werkelijke leeftijd en achtergrond, en de taskara en het schoolrapport geen bewijswaarde hebben, toont hij evenmin de overige aspecten van zijn identiteit (naam, herkomst) aan. Hierdoor wordt ernstig getwijfeld aan de beweerde familiale band met de personen van wie hij alle overige stukken neerlegde. De kennis die hij over hen heeft, toont deze band ook niet aan. Dergelijke kennis kan hij ook hebben zonder familie te zijn.

- De geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor de taliban vanwege het werk van zijn beweerde familieleden – dat de taliban hem wilden of willen doden omdat zijn familieleden niet stopten met hun werk (NPO I p. 18) – komt hierdoor ook op losse schroeven te staan.

- Wat er ook zij van de beweerde familiebanden, verzoeker beweert een risico op persoonlijke vervolging te lopen bij terugkeer naar Afghanistan als familielid van voormalige overheids- en ngo-medewerkers (moeder, vader, broer A.) en een voormalig ANSF-lid (broer M.). Hoewel het profiel van deze familieleden met documenten is aangetoond en niet ter discussie staat, moet verzoeker dit risico op een geloofwaardige en concrete wijze aantonen.

(ii) Diverse onwaarschijnlijkheden en incoherenties bevestigen het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas waarop verzoeker zijn vrees baseert:

- De verklaringen van verzoeker over het schietincident waarbij zijn ouders en broer M. door de taliban verwond zouden zijn en zijn jongere broertje F. gedood zou zijn, stemmen niet overeen met de medische stukken. Hij situeerde het incident meermaals rond 2013-2014 (Vragenlijst CGVS vraag 3.5; Verklaring DVZ vraag 17; NPO I p. 10-11, 12, 14, 19, 22-23; NPO II p. 12, 16). Echter, medische stukken tonen aan dat zijn broertje op 2 september 2010 in het ziekenhuis belandde wegens een hoofdtrauma, zijn moeder van 5 september tot 8 september 2010 in het ziekenhuis was opgenomen wegens nierproblemen en een intracerebraal hematoom, en zijn vader medicatie kreeg voorgeschreven in januari 2011. Het is vreemd dat, indien zijn moeder en broertje bij hetzelfde incident gewond raakten, zij met enkele dagen verschil in het ziekenhuis belandden. Uit deze stukken blijkt niet dat zijn ouders zouden zijn beschoten en zijn broertje zou zijn overleden. Bewijzen zoals foto's van het graf van zijn broertje (NPO I p. 24) ontbreken. Dat een vrouw in een video, aangeduid als zijn moeder, dit relaas herhaalt en naar haar onderrug wijst, is geen neutraal en objectief bewijs. De beweerde aanval door de taliban op zijn familie mist geloofwaardigheid.

- De verklaringen van verzoeker over het leven van hem en zijn familie na het schietincident zijn niet overtuigend. Hij stelde dat zijn ouders en twee oudere broers na het incident vertrokken en voortdurend moesten schuilen, terwijl hij met zijn twee jongere broers in Shangar bleef wonen (NPO I p. 12, 18, 20; NPO II p. 6-7).

Volgens zijn eerste verklaring zou hij sinds 2013 vijf tot zes jaar alleen met zijn jongere broers hebben gewoond (NPO I p. 12), terwijl hij in zijn tweede onderhoud over een periode van tien jaar sprak (NPO II p. 7-8). Als hij volgens zijn aanhoudende bewering in 2005 geboren is, zou hij toen slechts acht jaar of jonger zijn geweest; volgens de medische stukken over het incident in 2010, zou hij bij een geboortjaar van 2005 slechts vijf jaar oud zijn geweest en zijn broers nog jonger. Het is ongeloofwaardig dat zulke jonge kinderen alleen zouden zijn achtergelaten.

- Het is ook onlogisch dat zijn ouders hem en zijn broers niet konden meenemen naar Chaghasaray vanwege de voortdurende bedreigingen, maar daar later wel drie zonen kregen voor wie gezorgd werd in een crèche (NPO II p. 7). De reden dat ze hun werk niet konden opgeven vanwege de dreiging door de taliban, terwijl ze niet voor hun kinderen konden zorgen, is ongeloofwaardig gezien het risico op de dood dat de kinderen liepen (NPO II p. 9; CGVS II p. 13). Dat ze de doodsb bedreigingen niet geloofden tot het moment dat talib S.J. hen thuis bezocht (NPO I p. 21) is evenmin overtuigend, omdat ze al eerder beschoten zouden zijn en hun jongere broertje zou zijn gedood. Het is ook zeer onwaarschijnlijk dat de kinderen zo lang alleen en veilig zouden blijven terwijl de taliban hun ouders voortdurend bedreigden (NPO II p. 9), en dat S.J., afkomstig uit hun dorp, hen pas de nacht voor hun vertrek bezocht.

- De ongeloofwaardigheid van het relaas blijkt ook uit het feit dat de verzoeker tijdens zijn onderhoud bij de DVZ geen melding maakte van het bezoek van S.J. de nacht vóór zijn vertrek (Vragenlijst CGVS d.d. 10/08/2021 vraag 3.5), ondanks dat dit zijn directe vluchtaanleiding betreft.

- Het is ongeloofwaardig dat verzoeker tijdens zijn vlucht zijn twee jongere broers, voor wie hij jarenlang zou hebben gezorgd, zonder meer alleen achterliet (NPO I p. 22; NPO II p. 9-11). Dit is bijzonder gezien de recente dreiging door de taliban en zijn herhaalde bewering dat de taliban hen allemaal wilden vermoorden, zoals ze eerder zijn tweejarige broertje hadden gedood (NPO I p. 21-22). Hij verklaarde ook dat de taliban hem wilden ontvoeren om zo zijn ouders te lokken en te doden (NPO I p. 19). Het CGVS ziet niet in waarom de taliban, als ze vooral zijn ouders wilden treffen, strikt zouden zijn in welke zoon ze eerst zouden ontvoeren of doden. Bovendien beweert hij niet te weten wat er met zijn broertjes is gebeurd na zijn vertrek en of de taliban nog zijn langs geweest. Hij vroeg hier ook niet naar bij zijn contacten met het thuisfront (NPO II p. 11). Deze houding onderstreept de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

- Verzoeker maakt de problemen van zijn familie in het verleden niet aannemelijk en geeft geen overtuigende indicaties van actuele problemen met de taliban. Hij is niet op de hoogte van concrete incidenten of bedreigingen na zijn vertrek en heeft hier niet naar gevraagd (NPO I p. 15-16, 22; NPO II p. 11, 15). Het

enige dat hij weet is dat zijn vader en twee oudere broers verdwenen zijn. De situatie sinds de val van de overheid in augustus 2021 mist geloofwaardigheid. De bewering dat zijn vader en broers verdwenen zijn, maar hij niet weet hoe, is onrealistisch (NPO I p. 9, 12, 19, 22; NPO II p. 14-15). Volgens zijn moeder zijn ze niet meer thuis en niemand weet wat er gebeurd is; ze weten niet of ze leven of naar Pakistan zijn gevlucht (NPO I p. 22-23; CGVS II p. 14-15). Het is onwaarschijnlijk dat ze zonder afscheid te nemen zijn vertrokken, gezien zijn huidige contact met zijn moeder.

- Het CGVS ziet ook niet waarom zijn vader zijn moeder zou achterlaten, daar zij degene was die jarenlang voor sociale programma's en ngo's werkte, wat haar veiligheidsrisico groter maakt dan dat van zijn vader. Het is ook bevreemdend dat zijn moeder, die altijd ondernemend en zelfstandig was, geen stappen heeft ondernomen om hen terug te vinden (NPO I p. 15). Ondanks de beperkte bewegingsvrijheid voor vrouwen in Afghanistan, is de verdwijning van zijn vader en broers ongeloofwaardig omdat verzoeker geen poging heeft ondernomen om meer te weten te komen over hun lot, terwijl hij nog contact heeft met twee vrienden en een gehuwde zus (NPO I p. 15-16). De video waarin een vrouw die zijn moeder zou zijn de verdwijning bevestigt, kan gemakkelijk in scène gezet zijn en geldt niet als objectief bewijs (NPO II p. 15).

- Het is ook onwaarschijnlijk dat hij niet weet waar zijn moeder en andere broers verblijven. Zij zouden naar Chaghasaray zijn verhuisd en op onbekende plaatsen verblijven (NPO I p. 9, 12; NPO II p. 6). Het is niet aannemelijk dat hij niet weet waar ze precies wonen terwijl hij wel in contact staat met zijn moeder (NPO I p. 15). Dit versterkt het vermoeden dat hij de werkelijke situatie van zijn familie niet blootgeeft.

2.4.2. Verzoeker voert aan dat rekening moet worden gehouden met het profiel van verzoeker.

Concreet betoogt hij dat hij een tiental documenten heeft neergelegd betreffende zijn familie en ook veel kennis heeft over hen en dat deze informatie overeenstemt. Hij verwijst naar artikel 48/6, § 1, van de vreemdelingenwet van de voorwaarden voor het toekennen van het voordeel van de twijfel.

De Raad merkt op dat het CGVS in eerste instantie vaststelt dat verzoeker valse verklaringen aflegde met betrekking tot zijn leeftijd. Niet enkel naar aanleiding van het leeftijdsonderzoek werd vastgesteld dat verzoeker ouder was dan hij verklaarde, maar ook uit zijn opeenvolgende verklaringen blijkt dat verzoeker verschillende leeftijden opgaf.

Met betrekking tot de voorgelegde taskara en het schoolrapport motiveert de bestreden beslissing dat dit slechts gaat om foto's van documenten, waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Bovendien geeft de taskara aan dat verzoeker 11 jaar oud was op 11 juni 2016, wat wordt tegengesproken door het leeftijdsonderzoek. Samengenomen met de informatie in het administratief dossier blijkt dat valse stukken gemakkelijk verkregen kunnen worden naar Afghanistan, besluit het CGVS terecht dat aan deze documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht. Hieruit leidt het CGVS terecht af dat dit de enige stukken zijn die verzoeker met betrekking tot zijn identiteit heeft neergelegd. Verzoeker heeft zijn identiteit dan ook niet aangetoond.

Bijgevolg werd de familiale band met de personen van wie hij alle overige stukken neerlegde niet aangetoond. Het CGVS merkt op dat deze kennis ook op een andere manier vergaard kan zijn. Zo kan het hier gaan over personen die de verzoeker kent maar die geen familie van hem zijn.

Het betoog van verzoeker werpt geen ander licht op deze vaststellingen. Hij beperkt zich ertoe te herhalen dat hij informatie had over de personen met wie hij beweert verwant te zijn en dat hij documenten met betrekking tot hen neerlegde. De Raad merkt echter op dat verzoeker met een dergelijk summier betoog slechts aangeeft het niet eens te zijn met deze beoordeling, maar geen ernstige argumenten aanvoert tegen de motivering van de bestreden beslissing. Er kan inderdaad slechts worden vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit niet bewijst en bijgevolg ook niet de verwantschapsband aannemelijk maakt met de personen aan wiens profiel zijn vrees voor vervolging zou zijn gerelateerd.

Ter terechtzitting legt verzoeker een insteekhoesje neer met allerlei stukken. Het betreft documenten in een Afghaanse taal waar foto's, al dan niet herkenbaar, aan zijn bevestigd, alsook een aantal werkgerelateerde documenten en opleidingscertificaten. Deze stukken werden niet vertaald, noch voegt verzoeker een gedetailleerde inventaris bij de stukken. Hij geeft niet aan op welke wijze hij deze originelen heeft gekregen, waarom deze stukken niet eerder konden worden neergelegd, noch geeft hij enige duiding wat deze stukken moeten aantonen. Ter zitting verklaart verzoeker met zijn advocaat dat het gaat om de originelen van de stukken die op het CGVS werden voorgelegd. Er blijkt niet dat verzoeker hiermee alsnog zijn identiteit aantoont.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat een individuele analyse van de documenten moet worden gemaakt. Verzoeker citeert uitgebreid naar alle uit allerlei rechtspraak van de Raad, doch hiermee toont verzoeker niet aan deze zaken identiek zijn aan de huidige zaak. Verzoeker benadrukt dat hij documenten met betrekking tot zijn moeder heeft voorgelegd en van haar werk, de activiteiten van zijn broer bij een ngo

en een bewijs van de militaire activiteiten van zijn broer. Hij wijst er op dat hij een uitgebreide kennis had van de familie M., van het werk van zijn moeder, vader en broers, zijn vader, waar zij woonden en gedetailleerde informatie gaf, gepaard met documenten.

De Raad merkt op dat verzoeker inderdaad informatie heeft gegeven over zijn moeder en vader, maar deze informatie betreft in wezen eenzijdige verklaringen die op zich geen intrinsieke garantie van authenticiteit of waarheid in zich dragen. Verzoekers betoog wijzigt niets aan de vaststelling dat verzoeker zijn identiteit niet heeft aangetoond, en bovendien valse verklaringen heeft afgelegd over wezenskenmerken betekent dat zijn identiteit. Dit geldt als een negatieve indicatie met betrekking tot een algemene geloofwaardigheid. Waar verzoeker meermaals in zijn betoog benadrukt dat zijn moeder werkte als journalist voor verschillende verenigingen en internationale organisaties en als zelfstandige vrouw een risicoprofiel heeft, zijn broer voor een ngo werkte en zijn andere broer bij het leger was, herhaalt dat verzoeker hiermee niet aantoont dat de betrokken personen effectief zijn familie zijn.

De Raad merkt ook op dat verzoeker verschillende pertinente en doorslaggevende motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Zo betwist zij niet dat de documenten die hem neerlegde over de problemen met zijn overleden jongere broer geenszins overeenstemmen met de doodsoorzaak het tijdstip van de medische documenten die hij neerlegt. Ook zijn verklaringen over het schietincident worden door het CGVS als ongeloofwaardig beoordeeld (hoger uiteengezet onder (ii)).

Het bezoek van S. J., de wijze waarop hij vluchtte, het feit dat hij niet op de hoogte is van actuele problemen van zijn familie, geen detail kent over de verdwijning van zijn broers en zijn vader, het alleen achterblijven van zijn moeder als zelfstandige vrouw in Afghanistan, het gebrek aan pogingen om informatie te verzamelen over het lot van zijn vader en broer, ondanks hij nog contacten heeft in Afghanistan.

Verzoeker kan dus geenszins worden bijgetreden waar hij beweert dat er geen rekening werd gehouden met zijn individuele verklaringen. Integendeel, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekers verklaringen wel degelijk werden geanalyseerd en onderzocht.

De motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weer gegeven, worden door de Raad als pertinent en relevant beschouwd. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in om elementen aan te brengen tot een andersluidende beoordeling.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.
§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel

naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tenslotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*vermindert*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen.

'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Uit de elementen van het administratief dossier en uit het betoog van verzoeker komen geen bijzonder persoonlijke omstandigheden naar voren waaruit blijkt dat verzoeker een hoger risico zou lopen bij terugkeer.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT